

Sayı: 4 / Mayıs 2024

VUS- LAT

Rize Çay Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi Yayınıdır.

Öğrencilerimizin "Yaratıcı Yazarlık" etkinliklerinde yazdıkları "şiiir, öykü, küçürek öykü, eleştiri ve deneme"leri, beğenilerinize sunuyoruz.

Öğretmen ve öğrencilerimizin yıl boyunca düzenledikleri etkinliklerden seçtiğimiz bazı kareleri paylaşıyoruz.

Yazımı sıkça karıştırılan bazı sözcüklerle Eylül 2023'te TDK tarafından yazımı güncellenen bazı sözcüklere dikkat çekiyoruz.

2023-2024 EĞİTİM ÖĞRETİM YILI KADROMUZ

Ali YAZICI
Okul Müdürü

Elvan ÖZTÜRK
Sağlık Hizmetleri

Sema AKSU
Biyoloji Öğretmeni

Hatice BİLGİN
Beden Eğitimi Öğretmeni

Hilal AKTAŞ
Müdür Yardımcısı

Beyza BARAKLI
Sağlık Hizmetleri

Cumali ÖZER
Kimya Öğretmeni

Fatma Nur AYTAŞ
Felsefe Öğretmeni

Mehmet ULU
Müdür Yardımcısı

Engin DEMİR
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Rıfkiye KASARCI KARAN
Kimya Öğretmeni

Yusuf BEKTAŞ
Yardımcı Hizmetli

Hacer Ecem BAYRAKTAR
Müdür Yardımcısı

Onur KELEŞ
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Duygu ALTIN ACER
Fizik Öğretmeni

Havva ALBAYRAK
Yardımcı Hizmetli

Şenol TOKLUOĞLU
Sağlık Hizmetleri

Ayşe TURHAN
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Eren YILDIRIM
Coğrafya Öğretmeni

Kerim YILDIZ
Şoför

Atıfet İNAN
Sağlık Hizmetleri

Semra ALTEKİN
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Merve VARLI
DKAB Öğretmeni

Şöhret EREN
Ayniyat Saymanı

Zeynep ÇOLAK KÖSOĞLU
Sağlık Hizmetleri

Gökhan İNCE
Matematik Öğretmeni

Fatmanur BULUT
DKAB Öğretmeni

Seray AKBAYRAK OCAK
Sağlık Hizmetleri

Cennet Nihal YAVUZ
Matematik Öğretmeni

Ayşe LEVENT
Tarih Öğretmeni

Öznur GÜN İSLAMOĞLU
Sağlık Hizmetleri

Merve NALKIRAN
Matematik Öğretmeni

Meltem ERGÜN
Tarih Öğretmeni

Melek FAZLIOĞLU
Sağlık Hizmetleri

Özgül DİLEK AKTEPE
İngilizce Öğretmeni

Şüheda YAVUZYILMAZ
Rehberlik ve Psikolojik Danışma

Leyla EMİRİK
Sağlık Hizmetleri

Sinem KARTOĞLU
İngilizce Öğretmeni

Selfiraz BİRSEN
Sağlık Hizmetleri

ÇAYIRCI

MAYIS 2024

İÇİNDEKİLER

VUSLAT

Sayı: 4 / Mayıs 2024

İMTİYAZ SAHİBİ

Ali YAZICI

Okul Müdürü

EDİTÖR

Onur KELEŞ

Türk Dili ve Edebiyatı

Öğretmeni

GRAFİK-TASARIM

Onur KELEŞ

Türk Dili ve Edebiyatı

Öğretmeni

ÖN KAPAK RESMİ

Sayhanur BAYRAKTAR

12/F

YAYIN KURULU

Hatice Nur BÜYÜK 12/A

İmgesu ERDEM 12/A

İhsan AYDOĞDU 12/A

Hilal KORKMAZ 12/A

Ebrar YETİM 12/A

Emirhan KAVALCI 12/A

Asu Dilara UYSAL 12/B

Sümeyye Berre KOTO 12/B

Büşra AŞÇI 12/B

Yağmur DUMAN 12/B

Özlem FIRAT 12/C

Melisa ASLAN 12/C

Sümeyye BALTACI 12/C

Esra ATABAY 12/C

Esma Naz GÜLER 12/C

İLETİŞİM

Çay Meslekî ve Teknik

Anadolu Lisesi

Hayrat Mah. Yazıcı Sok.

Merkez/RİZE

Tel No: (464)223 35 28

- 1 **Sunuş** Ali YAZICI
- 2 **Editörden** Onur KELEŞ
- 3 **Yitirilen** Hatice Nur BÜYÜK
- 5 **İhtiyacım Var** Şevval SANCAKTUTAR
- 6 **Birimiz Var Birimiz Yok** Gülben BALTACI
- 7 **Musti** Yağmur DUMAN
- 9 **Yılmazsın Sen** Özlem FIRAT
- 10 **Asya** İmgesu ERDEM
- 11 **Yağmur** Sevd e MEMİŞOĞLU
- 12 **Cumhuriyet'in Sesi** Esma Naz GÜLER
- 13 **Namussular** Kaan DEMİR
- 15 **Karanlığım** Hilâl KAYA / **Gidiyorum** İlayda SANCAKTUTAN
- 16 **Kırık Parçaların Dansı** Safa KASAPOĞLU
- 17 **Güzün Bende Sen** Asu Dilara UYSAL
- 18 **Kâbus** İhsan AYDOĞDU
- 19 **Haberim Yok** Asu Dilara UYSAL
- 21 **Seher** Muhammet Emin KANDEMİR / **Yıldız Gibi** Hilâl KORKMAZ
- 22 **Kaybediş** Sude KELEŞ
- 23 **Ateş, Barut, Kıvılcım** Büşra AŞÇI
- 25 **Kar Tanem** Ebrar YETİM / **Neredesin?** Ebru YANIK
- 26 **Sanrı** Sümeyye BALTACI
- 27 **Halkın Kadın Kahramanı** Esma Naz GÜLER
- 29 **Bile** Beyda TÜFEKÇİ / **Yan Yana** Asya DEMİRCİ
- 30 **Geriye Kalan** Hatice Nur BÜYÜK
- 31 **Sosyal Medya, Toplum ve Dil** Melek DURSUN
- 32 **Dolu Dolu Aşk** İlayda YILMAZ
- 33 **Berrak** Leyla KARAASLAN
- 35 **Yazgı** Emirhan KAVALCI / **Avare** Fatma UZUN
- 36 **Saye** Esma Nur TOPÇU
- 37 **Doğu Türkistan** Koray AKSU
- 38 **Şifa** Safa KASAPOĞLU / **Sen Olunca** Fatma KÖSE
- 39 **İlk Aşkım** Ebrar YETİM
- 40 **Haberim Yok** Asu Dilara UYSAL
- 41 **Sancı** İlayda YILMAZ
- 42 **İstiklal Marşı ve Bağımsızlık** Türker UZUN
- 43 **Küçürek Öykü**
- 45 **Mübayenet** Melek DURSUN
- 46 **Bu Adam** İclâl YENER / **Sensizlik** Melisa ASLAN
- 47 **"Dönüşüm" Üzerine** Hatice Nur BÜYÜK
- 49 **"Aylak Adam"a Bakış** Hatice Nur BÜYÜK
- 51 **Âlemlerin Efendisi'ne** Hasret KAYA
- 52 **Aşk Masalı** Türker UZUN / **Yokluğunda** Yağmur DUMAN
- 53 **Cehalet** Melisa ASLAN
- 55 **Öğretmen** Onur KELEŞ
- 56 **Sağlık Neferleri** Melek FAZLIOĞLU
- 57 **Çizi/yorum** Yağmur DUMAN
- 58 **Hangi Sosyallik?** Sümeyye Berre KOTO
- 59 **Yapayalnız** Hilâl KAYA
- 61 **Beklemek** İhsan AYDOĞDU / **Acem Kızı** İmgesu ERDEM
- 62 **Korkarım** Oğuzhan BİRİNCİ / **Aşkın Büyüsü** Ömer Faruk KAZMAZ
- 63 **Doğrusu Ne?**
- 64 **Etkinliklerimizden Seçmeler**

Sunuş

Değerli Meslektaşlarım, Kıymetli Veliler ve Sevgili Öğrenciler,

Uzun bir sürecin sonunda, yoğun, yorucu, özverili ve fedakârca bir çalışmayla hazırlanan kültür ve edebiyat dergisi “Vuslat”ı sizlerle buluşturmanın mutluluğu içerisindeyiz. Her sayfada ayrı bir emeğin yer aldığı, düşünmenin ve çalışmanın tezahürü dergimiz; tamamıyla öğrencilerimizin ve değerli öğretmenlerimizin ortaya koymuş olduğu özverili bir çalışmanın ürünüdür. Özellikle öğrencilerimizin girişimci, istekli ve çalışkan tutumlarla ortaya koydukları bu emeğin karşılığı, hiç şüphesiz siz değerli okurlarımızın ilgi ve takdirleri olacaktır.

Yaklaşık 6 yıl önce okulumuz adına bir ilki başarmak gayesiyle yola çıkmıştık. İlk sayısını Haziran 2018’de çıkardığımız Vuslat ile Çay Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi ailesi olarak yelkenleri, umuda yolculuk için açtık. Bilginin ve bilimin rotasında hareket etmek isteği ile amacımız iyiyi, güzeli ve doğruyu paylaşmaktır. Bu amaç doğrultusunda hazırlanan dergimiz ile umut ediyoruz ki siz değerli okurlarımızın beğenisini ve takdirini kazanırız.

Sağlıcakla...

Ali YAZICI
Okul Müdürü

Editör- den

"Tatsız tuzsuz bir ortamda yaşıyorsak, kimse kimseyi anlamıyorsa, insanlık, edep, incelik ufkumuzdan çekip gitmişse, iyice anlayalım ki insanı kemale kavuşturacak bir baş müessese olan edebiyattan kopmuşuzdur da ondandır bütün bunlar. Edebiyattan nasibini almamış olanlarla ilişkilerde ne edepten nişane kalıyor ne hassasiyetten, ne insanlıktan. Gelin adını koyalım iç huzursuzluklarımızın ve dahi çağın hastalığının: Edebiyatsızlık..."

Akif İnan/Kültür, Sanat ve Edebiyata Dair

Telefonu elinden bir an olsun düşürmeyen, ötesini berisini pek de düşünmeyen, yârini ve yarını düşlemeyenlere karşı; düşünen, düşleyen, sorgulayan ve uygulayan bir gençlik arzusuyla çıktığımız bu serüvende "Vuslat"ımızın 4. sayısını sizlerle buluşturmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Bu vesileyle, en temel ihtiyaçlarını bile çok kısa zaman dilimlerine sıkıştıran günümüz insanına esaslı bir haykırı sunmayı umuyoruz.

Yaşamın olanca hızıyla akıp gittiği, zamanın kar misali eriyip bittiği, kardeşin kardeşe kallesçe düşman edildiği, vatandaşın üç beş kuruşu halka arzdan edildiği, dört bir yanımızın sosyal medya ağlarıyla örüldüğü, el âlemin övülüp ailenin hor görüldüğü, at iziyle it izinin birbirine karıştığı, rant uğruna üçkâğıtçıların kıyasıya kapıştığı, insanların "tik-tok"tan fütursuzca dilendiği, insanın insana durduk yere bilendiği, bebeklerin henüz anne karnında dillendiği, tevazunun ne yazık ki bir acziyet bellendiği, herkesin her şeyi herkesten çok bildiği, hiç kimsenin hiç kimseden hiçbir şekilde çekinmediği, tüm bunların artık vallahi de çekilmediği şu günlerde öğrencilerimizin okuma ve yazma becerilerini geliştirmek gayesiyle gösterdikleri çabayı değerli buluyoruz.

Dergimizin bu sayısında, öğrencilerimizin özellikle "Yaratıcı Yazarlık" etkinliklerinde yazdıkları; "şiir, öykü, küçürek öykü, eleştiri ve deneme"leri beğenilerinize sunuyoruz.

Her fırça darbesi bir hayali anlatır, diyor ve dergimizin ön kapağında, öğrencimizin fırça darbelerine yer veriyoruz. "Doğrusu Ne?" bölümünde, yazımı sıkça karıştırılan bazı sözcüklerle Eylül 2023'te TDK tarafından yazımı güncellenen bazı sözcüklere dikkat çekiyoruz. Öğretmen ve öğrencilerimizin yıl boyunca düzenledikleri etkinliklerden seçtiğimiz bazı kareleri de sizlerle paylaşıyoruz.

Dergimizin hazırlanma sürecindeki emeklerinden ötürü "Yaratıcı Yazarlık" etkinliklerine özveriyle katılan öğrencilerimize teşekkür ediyoruz. Uzun soluklu ve keyifli bir sürecin sonunda hazırladığımız dergimizdeki-varsa-kalem hatalarını hoş görmeyi rica ediyor ve hepimize keyifli okumalar diliyoruz.

Hafıza-ı beşer nisyan ile maluldür, demişti şair. Evet, insan unuttur ve unutmak da kimi zaman bir lütuftur ama öyle anlar vardır ki insanın yüreğinde koca bir yaradır ve hiç unutulmamalıdır. Dergimizin 4. sayısını, hafızamızı diri tutmak gayesiyle, 6 Şubat 2023'te asrın felaketinde kaybettiğimiz insanlarımıza adıyor; bu vesileyle onları bir kez daha rahmetle anıyoruz.

Onur KELEŞ
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

YİTİRİLEN

*"Ne hasta bekler sabahı/ Ne taze ölüyü mezar
Ne de şeytan, bir günahı/ Seni beklediğim kadar."*

Hayatta iki insan vardır: bekleyen ve beklenen. Beklenen olmak nispeten kolay, onun yaşam kaseti sürekli oynar. Bekleyen olanın yaşam kaseti ise kesik kesiktir, yarımdır hep, tam olmayı bekler, tam yapanını bekler. Bekleyen sadece bekler; yarım, kırılgan ve çaresiz...

Sonbahardı. Rüzgârın uğultusu, perdeyi bale yapan bir kız misali oynatıyordu. Soğuğa yakın hafif ılık bir esintiyle uyandı Fehmi. Sonbaharı severdi. Onun için arafta olmaktı sonbahar. Ne soğuk ne sıcak. Saat üç sularıydı gözlerini açtığı anda. Düşündü, eksik olduğunu düşündü. Terk edilmesinin ardından dokuz ay geçmişti. Üstelik tek bir mesajla terk edilmişti. Efnan'la metroda tanışmıştı. Her gün saat yedi gibi metroya biner, metronun o çılgın kalabalığıyla düşüncelerini sustururdu. Sessizlik bazen çok sesli olabiliyordu. Yine çalışmaya olan muhtaçlıkla kalkmıştı yatağından. Bir çarşamba günüydü. Kalkmış, çayını demleyip içmiş ve son hazırlıklarını yapıp metroya yetişmek üzere evden çıkmıştı. Her zamankinin aksine, fazla kalabalık olmayan metroya binmişti. Şaşırmıştı Fehmi, oturacağı için biraz da mutlu olmuştu. Hemen oturmuştu, bu şansı kaybetmek istemiyordu. Oturduktan kısa bir süre sonra yanına bir kadın gelmişti. Çok güzel bir kadındı. Kadın, koltuğa yerleşince koluna taktığı çantasını önüne alıp içinden bir kitap çıkarmıştı. Bu kitap Osamu Dazai'nin "İnsanlığımı Yitirirken" kitabıydı. Güzel bir kitaba benziyordu. Kadın okumaya başlayınca Fehmi, kadını büyülenmiş gibi izlemeye başlamıştı. Düz bir burun, hafif şişik yanaklar, ok gibi kirpikler ve dolgun dudaklar. Büyülenmişti Fehmi. Hayatında bir kadın yoktu, olsun da istemiyordu fakat... Kalbinin sesini duyulacak diye ödü kopmuştu. Kadın gülümsemeye başlamıştı. Bu genç adamın kendini izlediğini fark etmişti.

"Bir tanıdığınıza benzettiniz sanırım."

"Hayır, hayır, ben elinizdeki kitabı merak ettim. Güzel bir kitaba benziyor."

"Evet, güzel bir kitaptır. Size de tavsiye ederim."
"Mutlaka okuyacağım. Siz de kitabın yarısına gelmişsiniz. Şey... Açık havada kitap okumayı severim. Siz sever misiniz?"

"Evet, severim. Özellikle iş hayatımın stresini, temiz havada kitap okuyarak azaltıyorum. Cumartesi günleri sürekli bunu yaparım."

"Bu cumartesi ben de dışarıda kitap okumayı düşünüyordum. Siz... Eğer müsaitseniz bu cumartesi, yani isterseniz, ister misiniz?"

Gülmüştü kadın, Fehmi'nin heyecandan kızaran yanaklarına bakarak.

Fehmi ve metrodaki kadın cumartesi buluşmak üzere anlaşmışlardı. İkisi de o kadar heyecanlanmışlardı ki birbirlerine isimlerini söylemeyi dahi unutmuşlardı. Fehmi, kadından çok etkilenmişti. Kadınlar, Fehmi'yi genellikle beğenirdi. Esmer bir yüzü, kapkara saçları ve bakarı içine alacak toprak rengi gözleri vardı. İşten çıkar çıkmaz kitapçıya uğrayıp kadının okuduğu kitaptan almıştı. Cumartesi sabahı geldiğinde, erkenden kalkıp kendine her zamankinden daha fazla özenerek hazırlanmıştı. Buluşacakları saatten daha erken evden çıkmıştı. Fehmi, bir kadının bekletilmemesi gerektiğini biliyordu. Âşıkların uğrak yeri Gülhane Parkı'nda buluşmuşlardı. O günün çok azını kitap okuyarak geçirmişlerdi, geride kalan vakitlerinde ise sohbet etmişlerdi. Bu sefer birbirlerine isimlerini söylemeyi akıl edebilmişlerdi. Efnan ve Fehmi her cumartesi buluşmaya başlamışlardı. Zamanla bu buluşmalar cumartesiye de aşmıştı. Aralarındaki bu şey, basit bir hoşlantı mı yoksa bir aşk mıydı? Aşk, yan yana olanların yaşayabileceği bir duygu değildi.

Aşk kavuşamayanlara aitti. Aşkı aşk yapan imkânsız olmasıydı. Efnan ve Fehmi âşık olamazlardı. En başta öyle düşünmüşlerdi...

(...)

Efnan'ın eğitimini tamamlamak üzere Londra'ya gitmesinin üzerinden aylar geçmişti. Başta her şey iyi gidiyordu. Efnan ile Fehmi gün aşırı görüntülü konuşup hasret gideriyorlardı. Gün geçtikçe bu görüşmelerin sıklığı azalmıştı. Sonra, mesafeler... Mesafeler, sadece fiziksel değildi; gönüllerin arasında da olabilirdi. "Hoşça kal, olacaklar sensiz olsun..." diyordu Efnan son mesajında. Bu mümkün müydü? Hoşça kalmak... Gözlerini tekrar kapadı Fehmi, derin derin nefes almaya başladı. Kalbi can çekişiyordu. Bugün günlerden çarşambaydı, işe gitmemişti Fehmi, canı istememişti. Canı bu aralar sadece onu istiyordu, imkânsız... Dokuz aydır yaşayan bir ölüyü andırıyordu. Fehmi, insanlığını yitiriyordu. Aklında onu yiyip bitiren sorular vardı. Bitmeyen, bitti dedikçe yenisi gelen sorular. Duyguları ağır geliyordu kalbine, terk edilmek yiyip bitiriyordu içini. Derin bir nefes alarak kalktı yataktan. Mutfağa gidip sandalyeye oturdu. Elini başına koyup masayı izlemeye başladı. Gördükleri bir tahta parçasından fazlasıydı. Sigarasını yaktı, sigara dumanı dans eden bir kadın kıvraklığıyla yok oluyordu.

İnsan beklerdi, beklerken solardı ve en sonunda yok olurdu. İlk önce içi yok olurdu, parçalanırdı. Sonra içinin eksikliği dışına yansır. Kalktı sandalyeden Fehmi, banyosunun tavanında bir zincir bulunuyordu. Eskiymiş evi, kenar mahallelerden birindeydi. Sandalyeye çıktı, bir hafta önceden astığı ipi kokladı. İğrenç kokuyordu. Mezar kokuyordu, ölüm kokuyordu. Vazgeçiş kokuyordu. Korkaklık kokuyordu. "Geçti istemem gelmeni/ Yokluğunda buldum seni/ Bırak vehmimde gölgeni/ Gelme, artık neye yarar." Vazgeçiş; giderek de olabilirdi, uçurumun yamacından atlayarak da bir bıçakla, silahla veyahut bir iple de olabilirdi. Hayatından vazgeçiş, sevdiklerinden vazgeçiş ve en çok da kendinden vazgeçiş... Fehmi acılarla örülmüş bir iç çekti, gözlerini kapadı ve bir süre bekledi. Gözünden bir damla yaş aktığında, yokluğunun aylarca fark edilmeyeceğini biliyordu. Yalnızlık ruhunu sarmıştı. Daha fazlası olmadı, olamadı.

Hatice Nur Büyük 12/A

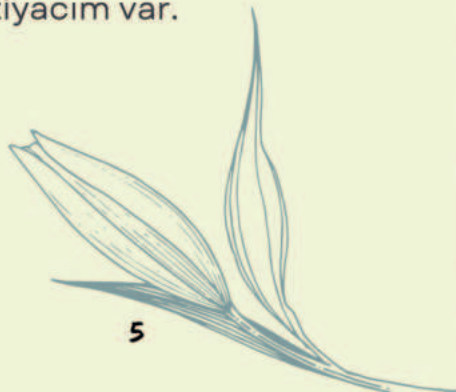

İHTİYACIM VAR

Gülümsemeye çalışıyorum,
Yaralarımın üstünü örtüyorum denizlerle.
Acılarım kum tanesi olup dağılıyorlar,
Dört bir yanına süzülüp denizin
Gökyüzüne yansıyorlar.
Acılarım geceyi yıldızlarla süslüyor,
İnsanlar acılarıma gülümsüyorlar.
Yalnızlığımı sokaklara saklıyorum.
İnsanlar,
Yanımdan,
Aklımdan,
Öylece geçip giden tüm bu insanlar beni çoktan geçmiş gibi.
Zaten geride kalmışım gibi.
Bir sokak lambasına saklanıyorum,
İnadına aydınlatmak ister gibi geceyi.
Gözyaşlarımı Sezen'in sesine saklıyorum.
"Ağlamak güzeldir." diyor Sezen.
Ağlıyorum.
Süzülürken yaşlar gözlerimden,
Utanmalı mıyım bu güçsüzlüğümünden?
Yük olmaya korktuğum için sevdiğim insanlara,
Dayanmayı seçtiysem şimdi kendi omuzlarıma,
Böyle bir başıma,
Güzel miyim?
"Ağlamak her şeye rağmen var olmaktır." diyor Sezen.
Varlığımın şiddetle ayırdındayım,
Nefes alacağım gidersen.
Ve şimdi omuzlarım sarkıyor.
Utaniyorum.
Gözlerimde yansıması güçsüzlüğümün,
Güven verdiğim insanlar için ne büyük çelişkisi var.
-çelişkiler göğüs kafesimin altında kalan-
Daha fazlasını yapmamaya,
Sorun olmamasına,
Yıkılmadan önce dürüst olmaya ihtiyacım var.

Şevval SANCAKTUTAR / Mezun

BİRİMİZ VAR BİRİMİZ YOK

Karanlık ve sisli bir gecede rastlamıştım sana
Aydınlatmıştın düşüncelerimin kararttığı تنها gecelerimi
Ardından parlamıştın bir ay misali
Yolumu aydınlatmış, ışık olmuştun bana

Gittin... Kayboldum ıssız sokaklarda sensiz
Oysa seninle ezberlemiştim her kaldırım taşını
Söyle... Böyle mi sona erecekti bu yol?
Şimdi, birimiz var, birimiz yok!..

Gülben Baltacı 12/C

MUSTİ

Lapa lapa kar yağıyordu. Kabanıma iyice gömülmüş yürüyorken sekiz dokuz yaşlarında zayıf, cılız bir çocuk ilişti gözüme. Her yer çok sessizdi, sanki tüm şehir kış uykusundaydı. Bu saatte sıcacık yatağında uyuması gereken küçük bir çocuğun, soğukta üstelik üzerinde doğru düzgün bir montu bile olmadan ne yaptığını merak etmişim. Dalgın dalgın yürüyen çocuğun yanına yaklaştım ve ona seslendim. Çocuk irkilerek bana baktı. Merakıma yenik düşüp çocuğa sordum:

"Bu saatte burada n'apıyorsun? Yoksa yolunu mu kaybettin?"

Çocuk iri, mavi gözleriyle bana baktı.

"Fabrikaya gidiyorum ağabey?"

"Baban mı fabrikada çalışıyor?"

"Hayır, ağabey ben çalışıyorum fabrikada. Anam evde kardeşime bakıyor, bana da eve ekmek getirmek düşüyor."

Şaşkındım çünkü henüz okul çağındaki bir çocuğun fabrikada çalışmasına hiç ihtimal vermemiştim. Onu ürkütmek istemiyor, bir yandan da hayat hikâyesini merak ediyordum. Yol boyunca ona eşlik ettim.

"Sen kaç yaşındasın bakayım?"

"On beşe yeni girdim ağabey."

Oysaki çocuk, ancak 8-9 yaşlarında gösteriyordu. Aldığım her yanıt, beni bir kez daha sarsıyordu.

"Peki, baban ne iş yapar? Sen, ona yardımcı olmak istediğin için mi fabrikaya gidersin?"

"Yok, ağabey. Anam sürekli 'Baban şehir dışında bizim için çalışıyor, yakında gelecek' der ama ben bilirim, babam bizi bırakıp gitti, o geri gelmeyecek."

Çocuk konuştuğu yüreğim burkuldu, içim sızladı. Epeydir yürüyorduk, yaşlılarıyla oyun oynaması gerekirken havanın dahi aydınlanmadığı şu saatte işe gitmek için yola koyulan bu küçük adam hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum.

"Adın nedir küçük adam?"

"Adım Mustafa ama herkes Musti diye seslenir bana."

"Peki, kardeşim var demiştin. O, kaç yaşında Mustafa?"

"O henüz dört yaşında, adı Ayşe..."

Omuzlarındaki yükü duydukça çocuğun karşısında ben küçülüyor, o ise büyüyordu.

"Okula gidiyor musun Mustafa?"

"Yok, gitmiyorum ağabey. Anam ne kadar gitmemi istese de ben gitmiyorum. Birinin çalışıp eve ekmek getirmesi lazım, eğer ben okula gidersem anam ve kardeşime kim bakar?"

Sanırım beni en çok üzen şey çocuğun haklı olmasıydı. Bir süre ne söyleyeceğimi düşündüm. Onu incitmek istemiyordum.

"Okula gitmek ister miydin Mustafa?"

"İsterdim ağabey ama okula gitmek benim neyime? Gazetede yazılanları azıcık anlıyorum, o bile yetiyor bana."

Çocuk bir süre duraksadı ardından:

"Ama Ayşe benim gibi olmayacak, onun okuması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kendini düşünmese bile kız kardeşini düşünüyor ve onun okumasını, okula gitmesini istiyordu. O zaman anlamıştım karşımdakinin bir çocuk olmadığını, aslında karşımda olgun ve cesur bir adam vardı. Yüreği kendinden büyük bir adam...

Bir süre konuşmadan, karla kaplı yolda yürümeye devam ederken hava biraz daha soğumuştı. Akşama doğru daha da soğuyacaktı. Fabrikanın önüne geldiğimizde her ne kadar almak istemese de kabanımı alması için ısrar ettim. Zor olsa da onu ikna etmeyi başardım. Ben yeni bir kaban alabilirdim ama o... Kabanımın cebindeki birkaç kuruşun biraz da olsa ona yardımcı olabileceğini düşünmüştüm. Artık vedalaşma vakti gelmişti, yollarımız burada ayrılıyordu.

"Hadi, Allah'a emanet ol Mustafa. Seni tanıdığımıza memnum oldum."

"Sen de Allah'a emanet ol ağabey. Ben de memnum oldum."

Mustafa fabrikaya girene dek bir köşede durup onu izledim. O fabrikaya girince ben de kendi yoluma devam ettim. Şu anda istediğim tek şey, Mustafa'nın tüm hayallerinin gerçekleşmesiydi. Tüm gece düşündüm. Onun için bir şeyler yapmalıyım. Ertesi gün kendimi yine fabrika yolunda bulmuştum. Mustafa'yla karşılaşmayı umuyordum ama bu mümkün olmadı. Fabrikaya vardığımda, kalabalık bir işçi grubunu gördüm. Yanaştım ve işçilerin konuşmasına kulak kabarttım. İşte o an boğazım düğümlendi, yutkunamadım. Dün akşam saatlerinde yaşanan bir iş kazasında, yüreği bedeninden büyük Mustafa, hayata veda etmişti...

Herkes, Mustafa'yı sadece Musti diye bilecekti ama ben onu, yüreği bedeninden büyük Mustafa olarak hatırlayacaktım...

Yağmur Duman 12/B

YILMAZSIN SEN

Her Şey biraz sensin bende
Bir kuŐ civıltısı
Uzaklardan gelen ocuk sesleri...
Caddeler sen, sokaklar sen
Attığım her adımda seni görüyorum.
Yaşamak sensin...

Bazen aarım karıŐtırırım içini
Ne kadar temiz ve narin
Usulca eviririm yapraklarını
İçinde kendimden bulurum
Her bir sayfada başka bir melodiye kapılır iim
YıpranmıŐ sayfalarını ağır ağır okurum.
Tıpkı bir çiçeği sular gibi sularım seni

Bazen sadece giderim yollarından
Hangi yöne gidersem o yöne bakar yüzün
Bilirim sırtladığın yükü
Hiç yıkılmazsın, yılmazsın sen
Bilirim seni dedim ya sen biraz bensi.

Artık yapraklarını eviremiyorum
Ama çevirdiđim sayfaları tekrar tekrar okuyorum
Yollarınla, sokaklarınla avutuyorum kendimi.

Özlem Fırat 12/C

ASYA

Bir ağustos akşamıydı. Yaz; tüm sıcaklığıyla kendini usul usul belli ederken çardağın kapısını gözleyen gözlerim, bir damla suya muhtaç dudaklarım ve göğüs kafesimin içindeki kendini bilmez kalbim toplaşıp sakince oturuyorduk. Camlı köşkümüzden sesler eksik olmazdı ve her yemeğin ardından o karmaşadan uzaklaşmak için buraya gelir, nefes alma ihtiyacı duyardım. Dışarıdan bakıldığı zaman bolluk içerisinde, zenginliğin hat safasını yaşarken mutlu mesut bir aile tablosu çizerdik eşe dosta karşı. Aniden esen sıcak rüzgâr, tozuyla dumanıyla yüzümü kamçılamağa başlamıştı. İnsanların genelde rüzgârdan kaçtığını bilsem de ben hareket etmezdim rüzgârda çünkü rüzgâr bana özgürlüğü getirirdi, bense kucaklardım sakince onu. İzlendiğimi hissettiğim an başımı kaldırdım ve karşımdakiyle bakışmamız o anda başlamıştı. Yine aynı saate denk gelmişti. İrkilmemiştim bile, biliyordum beni seyre daldığını. Ah! Rüyalarımın adamı, ne güzel gözleri vardı öyle. Gecenin kuytusunda parıldıyordu deniz yansıması gözleri. Her gece gelir, derdimi -evimizdeki zenginliğin sevgisizlikten doğan sefaletini- dinler, ben de içimi dökerdim. Aşkımın üzerine bir kat daha inşa ederek çıkar giderdi kendi yoluna. Bu gece dert yoktu çünkü rüzgâr bana huzuru getirmişti. Yasaktı aslında onunla görüşmem, ailem hastanelerden son anda döndürmüştü beni. Gözlerimdeki hüznü görmüş olmalı ki yanıma geldi. Her zamanki yerine -karşıma- oturdu. Öncesinde başını köşke çevirip ardından bana bakarak:

"Sessizsiniz bugün, alışkın değilim sizin bu sessizliğinize. Evdekiler canınızı mı sıktı?"

"Hayır, hayır... Bugün geçmişte kardeşim gibi gördüğüm bir hanımefendiyle aramızdaki bağın son bulduğu tarih. Biliyorum biraz absürt gelebilir lakin o hanımefendiden sonra hayatımda sahte insanların varlığını fark ettim. O gitti, ardında gerçeklerle yüzleşen beni bıraktı.

Beni izleyen gözleri açılıp kapandı.

"Sizi anlayabiliyorum, lütfen asmayın suratınızı, ben varım yanınızda, sizi asla bırakmayacağım, asla ihanet etmeyeceğim size, siz öldüğünüzde ben de öleceğim. Unuttunuz mu yoksa?"

Unutamazdım. Onun varlığı, bana iyi gelen nadir şeylerdendi.

"Unutmadım, unutmam, unutamam..."

Huzurun getirdiği rüzgâr yenilmişti ve kalp kırıkları kazanmıştı yeniden, derinden. Hanımefendiyi anlatmaya başladım, acı çekerek...

"Kendileri bir zamanlar sıkı dostumdu lakin ona verdiğim değeri hak etmediğini anlamıştım o gün. Yazık olmuştu bana."

Hiçbir şey söylemedi. Buna lüzum yoktu, gözleriyle birçok şeyi ifade etmişti zira. Beni anlıyordu, bu en önemlisiydi benim için. Elimden tutup beni ayağa kaldırdı.

"Size bugünü unutturmak, bugünü güzel bir tarih olarak aklınıza kazımak istiyorum. Ne dersiniz, benimle dere kenarına dans etmeye gelir misiniz?"

Dilim tutulmuştu çünkü ilk kez biri, elimi tutup beni bu evden uzaklaştıracaktı. Gözlerimi açıp kapadığımda, onayımı alarak koşmaya başladı benimle. Neden koştuğumuzu anlayabiliyordum çünkü evdeki yokluğum fark edilirse işte o zaman yanardım. Derenin kıyısına geldiğimizde, çalıların arkasına gizlediği radyodan bir şarkı açmıştı: "Selvi Boylum Al Yazmalım" Şarkıyı duyduğum an, derin bir solukla gözlerine kenetlendim. Aramızdaki mesafeyi koruyarak elini belime koymuştu, hareketsiz kalan bana yardımcı olarak elimi tutup omzuna yerleştirdi. Ezgiye sözler eklenince hafifçe sallanmaya başlamıştık. Kalbimin ritmini hesaplayamıyordum artık, kendimi o kadar mutlu hissediyordum ki bunca yıllık ömrümden ilk defa böyle mesuttum. Müzik kaç kez tekrarlandı bilmiyorum lakin melodiye karışan ismimin haykırılışıyla irkildim. Dans etmeyi bırakıp döndüğümde, şarkı bu gerilimi hissedip sonlanmıştı sanki. İsmimi haykıran annem, burada ne yaptığımı soruyordu.

"Asya, Asya!.. Kaç saattir seni arıyoruz. Neredesin be güzel kızım, çok korktuk seni bulamayınca."

Bana sımsıkı sarıldı ve ekledi:

"İlaçlarını içmedin mi kızım? Neden dere kenarına geldin, neden sallanıyorsun? Lütfen mantıklı bir açıklama istiyorum kızım, lütfen..."

Annemle göz göze geldiğimizde, gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı.

Sahi, ben neden dere kenarındaydım?

O sırada, kulağımda bir uğultu yankılandı...

"Müziği duymayanlar, dans edenleri deli sanırdı."

YAĞMUR

Yağmurlu ve esintili bir sonbahar günü
Rüzgârda dağılıyordu kıvrımlı saçların
Dağılan saçların mıydı yoksa ben miydim?
Bilemedim...

Sana olan sevgimden miydi bu telaşım?
Yoksa seni kaybetme tedirginliğinden mi?
Oysa rüzgârlar, yağmurlar anlamıştı
Nefretim geçmişti, sana olan aşkı mı.

Hayallerimde yaşattım seni
Bozup bozup yeniden düşledim
Kaybetmek miydi unutmak,
Yoksa unutmak mı kaybetmekti?

Yine sen kazandın, unutamadım seni
Silemiyorum seninle geçen hiçbir saniyeyi
Söyle, sahi özlemedin mi ki bizi?

Yağmur damlaları gibiydi efsunlu gözlerin
Sessiz ama derin ve tutkulu
Huzur verip yaşamı hissettiren
Nefretimi ezip geçen yağmur damlaları...

Sevde Memişoğlu 12/C

CUMHURİYET'İN SESİ

"Al bayrağın ışığında
Ata'm çıktı kürsüye
Seslendi ahaliye
Bugün "Cumhuriyet" diye

Sevinç hıçkırıkları
Sardı dört bir yanı
Bayraklar dalgalandı
Şanlı Türk'ün göğünde.

Tek bir yolumuz var
"Ya istiklal ya ölüm"
Ay yıldızın gölgesinde
Can bulduk biz bugün

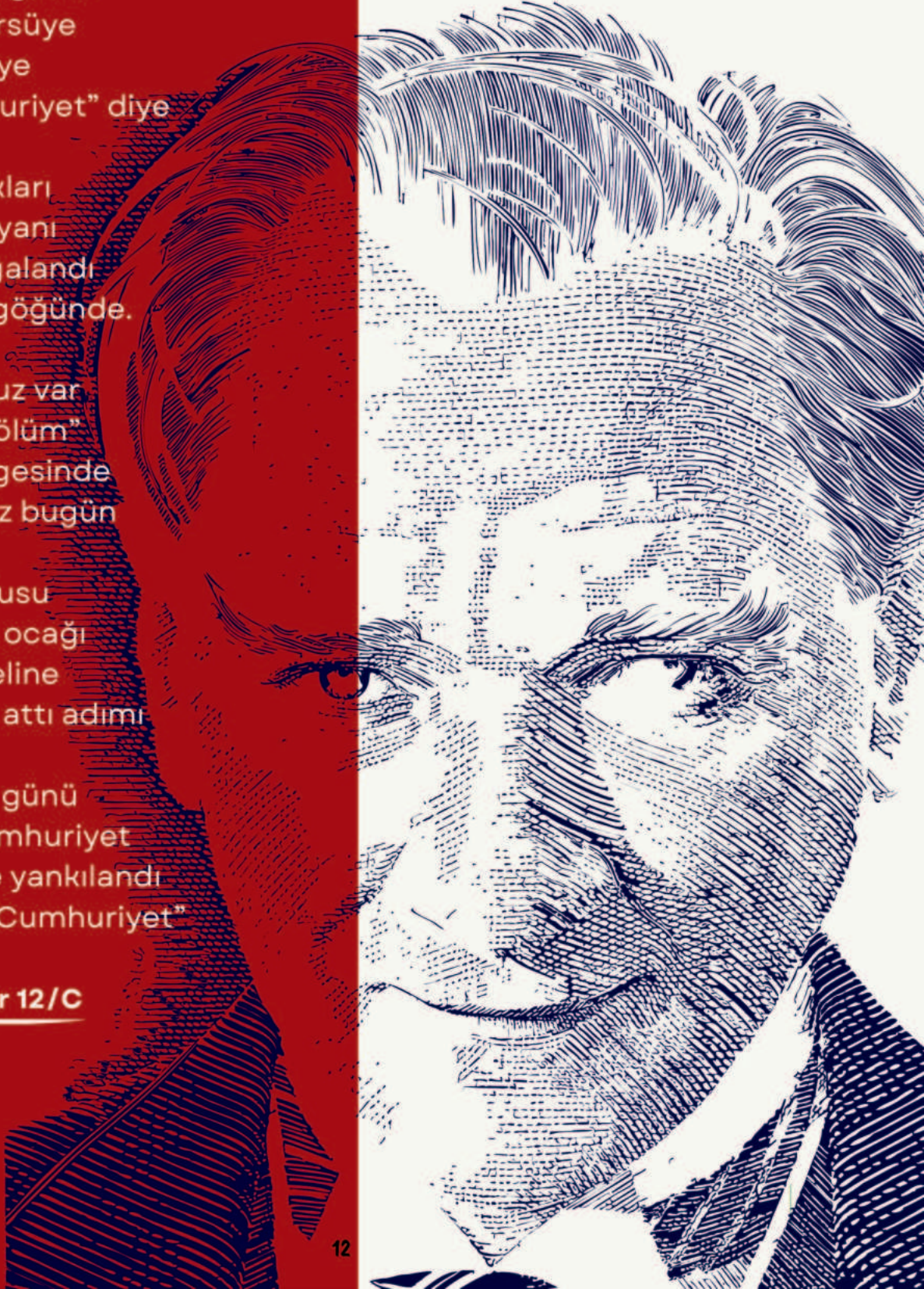
Şanlı Türk ordusu
Geride bıraktı ocağı
Cesareti alıp eline
Er meydanına attı adımı

Bugün ulusun günü
Günlerden cumhuriyet
Ata'mın izinde yankılandı
Yerde gökte "Cumhuriyet"

Esma Naz Güler 12/C

100

TÜRKİYE CUMHURİYETİ'NİN YÜZÜNCÜ YILI

NAMUSLULAR

İç Anadolu'nun ıssız bir köyünde, köy kıraathanesinin içinde dönen dedikoduları dinleyen, başkent Ankara'dan buraya gönderilmiş Agâh Öğretmen; çay istemek için elini kaldırdığı sırada diğer masalarda, ağızlarından irin akan insan müsveddeleri bir anda sustular ve şehirden buraya çocuklarına eğitim vermek için gönderilen idealist öğretmene alaycı bir şekilde bakarak homurdandılar. Köyün üç büyük efendisi vardı: yobazların gözdesi kendini şeyh ilan etmiş Said Efendi, Kurtuluş Savaşı'na katılıp şehit olanların arazilerine çökerek zenginleşen Adnan Ağa ve Adnan Ağa'nın bekçi köpeği eşkiya Karahasan. Bu üçlü, Orta Çağ despotları gibi köyün yönetimini ele geçirmiş, kendilerini kayser sanan bir avuç korkaktı. Ama ileride hiç kimsenin ummadığı bir olay yaşanacaktı.

Agâh Bey'i ilk gören kişi Said Efendi'ydi. Vergi memuru sanıp onu bir güzel ağırlamışlardı ama onun köye düzen getirmek isteyen bir cumhuriyet aydını olduğunu öğrenince etekleri tutuşmuştu. Köylüye, doğruyu gösterir de gelir kapısı kapanır diye korkuyordu.

Halkı muskayla büyüyle uyutup kendini tanrının yeryüzündeki temsilcisi sanan, köylülere onları aşağılayarak bakan yobaz bir din tüccarıydı. Göğsüne kadar uzanan pis kara sakalını sıvazlayıp iğrenç komplolar kurmakta ustaydı. Elindeki asasıyla yere vurup vaaz verirken bir yandan da yeni gelen şehirliyi nasıl alt edeceğini düşünüyordu. Diğer ortaklarına haber vermek istemiyor, önce kendi başına alt edip itibarını yükseltmek istiyordu. Adnan Ağa'dan korkuyordu çünkü hem kaymakamı rüşvete bağlamış hem de yüksek kademelerde dostları vardı. Karahasan köye pek uğramazdı eğer köyde isyan çıkarsa uğrar, adamlarıyla etrafa ateş açarak isyanı bastırırdı. İsyan da onun sayesinde kolay kolay çıkmazdı.

Agâh Bey, köydeki okulu ihya etmek, çocukları eğitmek istiyordu. Said Efendi'den yardım istemek ona ağır geliyordu. Said Efendi de bunu onaylamazdı zaten. O yüzden kendi çabasıyla odun keserek, köydeki marangozdan yardım alarak okul için kolları sıvamayı planlıyordu ama unuttuğu bir şey vardı. Bütün köylüler, Said Efendi'ye biat ediyordu. Said Efendi, bütün köyü yeni gelen şehirliye düşman ediyordu. Onun deyimiyle din düşmanı kâfir, çocukları da din düşmanı edecekti.

Çocuklara gelince onlar; okula gidip okuma yazma öğrenmek, kendi başlarına bir şeyler başarmak istiyordu ama o köyde çocukların söz hakkı hiç yoktu.

Sait Efendi, bir kısım köylüyle bir olarak Agâh Bey'e her türlü baskıyı yaptı, iftiralar attı ve onun başka bir kasabaya sürülmesine neden oldu. Bilmiyorlardı ki Agâh Bey, çok daha güçlü dönecekti köye. Agâh Bey'in sürüldüğü kasabada, halkın takdir ettiği bir kaymakam vardı. Kasabalılar, ona "Deli Kaymakam" diyordu. Kasabalıların kıraathanede anlattığına göre bu kaymakamdan önce kasabada; karaborsa, stokçuluk, rüşvet, adam kayırma gırlaymış. Kaymakam da bunları temizlemek için jandarma ve Hâkim Bey'le bizzat teftişe gider, cezalar yazar, gerekirse çatışır, kasabadaki ileri gelen toprak ağalarını, din istismarcılarını tehdit edermiş. Sonunda kasabayı yolsuzluktan temizlemiş. Agâh Bey, bunları duyunca sevinçten ağlayacak duruma geldi; sonunda kendi gibi bir cumhuriyet aydını bulmuştu. Kasabalılardan, kaymakamın adının "Kemal" olduğunu öğrendi ve kaymakama nasıl ulaşabileceğini sordu. Kasabalılardan biri söze atıldı: "Zaten her gün buraya geliyor, bugün yarın görürsün beyim."

"Peki, nasıl biri?"

"Uzun boylu, geniş omuzlu, kalın kaşlı, pos bıyıklı, kırklarında, gözleri delicesine bakan biri. Yanında sürekli kanun kitabıyla gezen Hâkim Bey var."

"Eyvallah..."

Agâh öğretmen, bir çay alıp beklemeye başladı. Yan masada gergin gergin oturan, kendisi gibi şehirli kıyafetli ama kendisinden daha genç görünen birini fark etti. Agâh Bey, otuzlarındaydı. Masasına yaklaştı, oturmak için müsaade istedi ve konuşmaya başladılar. İlk, genç görümlü adam söze başladı:

"Siz de mi benim gibi şehirden geldiniz?"

"Evet, o kadar belli oluyor mu yahu?"

"Ne için geldiniz, yoksa siz de devlet memuru musunuz?"

"Evet, beyim. Ben, öğretmenim. Aslında başka bir köye tayin edildim ama orada türlü iftiralar atıldı bana, buraya sürüldüm. Herkes buradaki kaymakamdan memnun gibi görünüyor, sizce de öyle mi?"

"Memnun olmayan bir tek, toprak ağaları var beyim."

"Doğrudur. Bana iftiralar atılan köyde de yobazlar yönetimi ele geçirmiş. Herkesi, kukla niyetine oynatıyorlar. Bir şeyler yapmak lazım."

"Kemal Bey'le görüştünüz mü beyim? O, bu konuda çok hassastır."

"Yan masadakiler, her gün buraya geldiğini söylediler."

"Benim de onunla konuşacaklarım var. Ne yazık ki kasabanın okulları yetersiz kalıyor. Öğrencilere sıra yetişmiyor. Yetersiz kalmak beni üzüyor. Tabii sizin durumunuz benimkinden daha acil."

"Eğitimin durumu, hepimizin durumundan daha acildir beyim."

"Elbette..."

Konuşmanın bitimine doğru, kıraathaneye kasabasının tarifine birebir uyan Kaymakam Kemal Bey geldi. Yanında elinde kanun kitabı bulunan Hâkim Bey, arkalarında ise jandarma komutanı vardı. Herkes, hep bir ağızdan "Hoş geldiniz Kaymakam Bey." dediler. Kaymakam "Hoş bulduk." deyip masaya oturdu. Komutan, içeri girmeyip kapıda bekledi. Agâh Bey, kaymakamın boş bir anını kollayıp müsaade isteyerek masaya oturdu. Söze ilk Agâh Bey girdi:

"Namınızı duydum beyim, buralarda adaletinizle ünlenmişsiniz, bölgede adaleti tesis etmişsiniz."

"Bize verilen bir görev var. Vazifemizi layıkıyla yapmaya özen gösteriyoruz. Peki, siz kimsiniz, isteğiniz nedir?"

"Efendim, yakınlarda bir köye tayin edildim sonra kumpaslar kuruldu, iftiralar atıldı. Orada, yobazlar yönetimi ele geçirmiş, köylüyü rüşvete bağlamışlar, üstelik bir de dağ eşkıyası var, halka kan kusturuyorlar. Bu konuda yardımınızı istiyorum efendim."

"Bir jandarmanın gitmesine bakar, sen merak etme elimizden geleni yaparız. Sadece kimlermiş onlar, adlarını ver bana."

"Halkın dinî duygularını istismar eden yobaz Said Efendi, toprak ağası Adnan Ağa, eşkıya Karahasan, rüşvet yiyen şerefsizin ismi de Süleyman."

Kemal Bey, önce tabancasını kontrol etti; sonra bir hışımla kıraathaneden çıktı. Önce eşkıyanın tepesine çökülmesini istiyordu. Sonra halka kin kusturanların üzerine gidecekti. Toprak ağasının köşkünü basıp topraklarını halka eşit dağıtarak onun İstiklal Mahkemeleri'nde yargılanmasını sağlayacaktı. Kemal Bey, komutanı eşkıyanın olduğu dağa yolladı. Kendisi de Hâkim Bey ve bir grup jandarmayla, halkın üzerine karabasan gibi çökenlerden hesap sormak için köşk baskınına gitti. Köşke geldikleri sırada binanın etrafını sararak köşkü ablukaya aldılar. Herkes, bir el havaya atış etti. Bir grup köşk muhafızı çatışmaya girmeye yeltense de hemen yakalandılar ve tüfekleri alındı. Kapıda bekleyen mangalar, kaymakamın talimatı ile içeri daldılar. Saniyeler içinde eski toprak ağası ellerinde kelepçeyle dışarıda belirmişti. Kemal Bey, Adnan Ağa'nın suratına tükürmek istese de gururu el vermedi. Seyyar mahkemenin kurulması için Hâkim Bey'i beklediler. O sırada komutandan iyi haberler geldi. Karahasan vurulmuş, çetesi de çökertilmişti. Hâkim Bey de Said Efendi ve öfkeli kalabalık ile geliyordu. Mahkeme kurulmuş, suçlular yargılanmaya başlanmıştı. Agâh öğretmen ve köylü derin bir nefes almıştı. Artık köyün imar edilme vakti gelmişti, ilk iş okul ihya edilecekti. Tüm bu yaşananlar, ileride Aydın bir toprak ağasının başbakan olmasına kadar varacaktı.

KARANLIĞIM

Karanlığımda yürüyorum,
Aydınlatan bir sen...
Tünelin şavkında
Bir seni görüyorum

Denzinde boğuluyorum,
Yardım eden bir sen...
Bir bataklık misali,
En dibe batıyorum.

Kimsesizim, çölünün ortasında,
Serabına yürüyorum.
Sırtlanlar kovalıyor beni
Sesim çıkmıyor, susuyorum.

Bir sonbahar misali,
Yapraklarım sararıyor.
Hiçliğin ortasında,
S'onsuzluğa karışıyorum

Hilâl Kaya 12/B

GİDİYORUM

Gidiyorum
Son sözümü söylemeden,
Deniz mavisi gözlerine bakmadan,
Son bir kez elini tutmadan gidiyorum.

Gidiyorum
Acı bir rüzgâr esintisiyle
Sevdiğim ve sevildiğim günleri anarak
Benden, bizden uzaklara gidiyorum.

Gidiyorum.
İçimde kanadı kırık bir umut ve
Yüreğimi dağılayan ihanet ateşiyle
Zaman daraldı, ayrılık çalıyor kapımda
Benden, bizden uzaklara gidiyorum.

İlayda Sancaktutan 12/B

KIRIK PARÇALARIN DANSI

Eski ve gizemli bir antikacı dükkânının köşesinde, kırık parçaların ve unutulmuş eşyaların arasında, Dilara adında genç bir kız çalışıyordu. Dilara'nın iç dünyası, tozlu raflar arasındaki her eşyanın taşıdığı geçmişin hikâyeleriyle doluydu. O; kırık parçaların bile, geçmişin yankıları olduğuna inanıyordu.

Dilara'nın en büyük hayali, her bir eşyanın içinde saklı olan geçmişi yeniden canlandırmaktı. Bu eşyalar, insanların yaşamlarına dair hatıraları ve duyguları barındırıyordu. Her bir parça, unutulmuş bir hikâyenin başlangıcıydı.

Bir gün, dükkânına esrarengiz bir müşteri geldi. Bu müşteri, Dilara'nın iç dünyasını derinden etkiledi. Görünüşte sıradan bir adamdı ancak içinde taşıdığı gizler, derin bir hikâye anlatıyordu. Bu adam, Dilara'nın eşyalarını birer anı gibi incelemeye başladı.

Adamın her bir parçayı teker teker incelemesi, Dilara'nın derununda bir dansa dönüştü. Eşyaların her biri, onun ve adamın geçmişlerindeki anıları çağırıyordu. Sanki bir ressamın fırçası, bir müzisyenin notasıydılar. Adam, Dilara'ya hiçbir kelime etmeden, geçmişin sesini ve hissini paylaşıyordu. O, iç dünyalarını paylaşırken kelimelerin yetersiz kaldığı duyguları; resimlerle, notalarla ve eski eşyaların dokunuşuyla ifade ediyordu.

Bu karşılaşma, Dilara'nın iç dünyasını değiştirdi. Dilara; kırık parçaların bile anlam taşıdığını, her bir eşyanın ardında bir hikâye olduğunu fark etti. Adamla olan bu sessiz etkileşim, onun iç dünyasını renklendirdi ve duygularını ifade etmenin farklı yollarını keşfetmesine yardımcı oldu. Dilara artık, unutulmuş eşyaların derinliklerindeki hikâyeleri anlatmanın, insanların iç dünyalarına dokunmanın ve geçmişin yankılarını canlandırmanın önemini kavramıştı. Her kırık parça, artık onun için bir dansın parçasıydı ve bu dans, anılarının yeni bir hayat bulduğu yerd.

Güzün Bende Sen

Kara günün acısı, kalbimin derinleri
Senden kalan son yaralar, yılın son ayları
Dinmez içimde uçuşan kelebeklerin yası
Bu sene vurdu fırtınalar senden acı;
Senden derin, senden sükût ve senden ezber

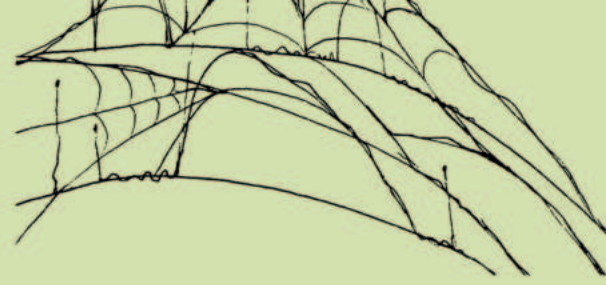
Yağmur damlaları düşerken yeryüzüne
Güzün dallarında asılı kalan acılar
İçimde yavaş yavaş kaybettiğim hislerim
Güzün karanlığında senin hayalin ve biz;
Düşlerin, sözlerin ve sana dair hislerim

Uzun uzun yollar büyüdü gözümde senden
Güzün hüznü, kapatmış kapılarını evvel
Günler geçmez, alacakaranlık kasvetinde
Gözyaşım dinmez sen kalbimden silinmeden
Gidemedim yine senden, senin hislerinden

Asu Dilara Uysal 12/B

KÂBUS

Yine hazirana mahsus kavurucu, dışarı çıkınca istemsizce gözlerimizin kısıldığı, gölge bulmak için birbirimizle yarıştığımız, termoslarımıza çay yerine buzlu su koyduğumuz, insanlarla temas etmeyi cehennem azabı gibi gördüğümüz günün sabahına uyanmıştım. Gece sıcaktan uyuyamamış, yorgun gözlerle sabah aynanın karşısına geçmişim ve hayatı bir kez daha gözlerimin içine bakarak sorgulamıştım. Çok geçmeden hızlıca hazırlanıp çalıştığım hastaneye gitmek üzere yola koyulmuştum. Her ne kadar dolmuşa binmek istemesem de buna mecburdum çünkü hastaneye kadar yürümem imkânsızdı.

Dolmuş her zamanki saatte binmişim, boş yer olmasına rağmen deri koltuklara dayanılacak gibi değildi, ayakta onca yolu gitmeye yine mahkûmdum. Dolmuştan indiğimde, hiç zaman kaybetmeden hastaneye girmek istiyordum. Bu bunaltıcı sıcak havaya, o gün biraz daha tahammülsüzdüm. Günün güzel geçmesini temenni ederek çalıştığım birime, acil servise, doğru ilerlemeye başladım. Hastanedeki klimalar, beni bir nebze olsun serinletmeyi başarmıştı. Birimime doğru ilerlerken kulaklığımı taktım. Bu benim rutinimdi: güne şarkıyla başlamak.

Uzunca bir koridorun sonuna geldiğimde ne kulağımdaki şarkıyı duyuyor ne de gözlerime inanabiliyordum. Acil servisi ilk defa böyle görüyordum. Onlarca insan, kan revan içinde koridorlarda koşuşturuyorlardı. Korkulu ve endişeli gözlerle hızlıca hemşire odasına geçmek üzere yürürken aynı zamanda etrafa bakınmaya, olanları anlamlandırmaya çalışıyordum. Bir tarafta kucağında bilinci kapalı çocuğu ile oturmuş ağlayan anne, diğer tarafta kanayan yarasını eliyle bastıran gözleri yere odaklanmış bir adam ve onlarcası. Zemindeki kurumuş kanlara basmamak için çaba gösterirken bir anda şiddetli bir ses duyuldu. İnsanlar kulaklarını kapatıp sevdiklerine sarılarak birbirlerine sığınıyorlardı. Ben yine olup bitene anlam veremiyordum. Hemşire odasına gittiğimde burada hiç çalışmamış gibiydim. Kimseyi tanımiyordum çünkü. Bütün sağlıkçılar, canla başla çalışıyorlardı. Bazıları, günlerdir hiç uyumamış gibiydi ama çalışma azimlerinde de hiç eksilme yoktu. Artık benim de bir şeyler yapmam gerekiyordu. İşimin başına geçip diğerleri gibi tempoya ayak uydurmaya başladım.

Dışarıdan gelen silah seslerini, insanların çığlıklarını, çocukların ağlama seslerini duymamaya başlamıştım tıpkı diğer insanlar gibi. Akşam olmuş, hava kararmıştı ancak kimse bunun farkında değildi. Acil servisin sabahki yoğunluğunda bir azalma yoktu. Akşama kadar büyük bir tempoyla oradan oraya koşuşturmuştum ama asla yorgun değildim. Hâlâ şaşkınlığım devam ediyordu. Kimse kimseyi görmüyor, görse bile konuşmak için vakit bulamıyordu. Bir anda yine yüksek bir ses duyuldu ancak bu bir silah veya bomba sesi değildi. Bu bir alarm sesiydi. Gözlerimi açtığımda odamda sıcak yorganımın içindeydim. Çok korkmuştum, bir süre etrafa anlamsızca bakındım. Gözüm kitaplıktaki kitaplara, dolapta asılı stetoskopa ve staj kıyafetine takılı kaldı. Yataktan kalkıp kendimi balkona attım. Kâbus gibiydi. Hayır hayır, tam olarak bir kâbustu. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu ama ben kırk derece sıcaktaymışım gibi terliyordum. Telefonuma bir mesaj gelmişti. Okulların kar yağışı nedeniyle tatil olduğu yazıyordu.

İhsan Aydoğdu 12/A

HABERİM YOK

Günün en güzel saatlerinde, anacığımın ocağa koyduğu çay suyu fokur fokur kaynarken uyanmışım. Her sabah annemin dizlerinin dibine oturur, haylaz bir çocuk gibi şımarırdım. "Kaç yaşına geldin, hâlâ uğraşırın benimle." derdi. Bilirdi o, benim içimdeki şımarık çocuğun sebebini. Sadece anacığım değil, bütün kent bilirdi benim sevdami. Yüreği güzel sevdiğim getirmişti beni bu çocuk ruhlu hâlime. Çocuk denecek yaşta sevmiştim ben onu, henüz küçükken başlamıştı bizim hikâyemiz...

Mahalleye yeni taşınmışlardı. Mahalleliden öğrenmiştim; babası önemli bir adammış, tayinle gelmişler, çok da kalıcı değillermiş buralarda. İlk kez, Bakkal Hüseyin amcadan şeker alırken görmüştüm onu. O günden sonra da hep aynı saatte iner olmuştuk bakkala, zamanlamam harikaydı. Biliyor musunuz; babam ben çok küçükken bırakıp gitmiş bizi. Ben bilmem baba sevgisinin ne olduğunu ama Hüseyin amca bana hep bir baba şefkatiyle yaklaşmıştır. Yine bir akşamüstü yanına gitmişim Hüseyin amcanın, kıvranıp duruyordum bir köşede. Hemen bir derdimin olduğunu anlayıp sormuştu:

"Oğul nedir senin bu karın ağrın?"

"Amca bir kız var, onu gördüğüm günden beri düşünüp dururum, her gördüğümde kalbim hızlanır, ne oluyor bana anlamış değilim."

Hüseyin amca gülerek okşayıvermişti saçlarımı.

"Artık büyüyorsun oğul, bunun adına biz aşk diyoruz."

"Aşk da neymiş, kötü bir şey mi?"

"Hayır" diye çıkışıvermişti bana.

"Aşk iki insanın birbirini ölünceye dek sevmesidir oğul."

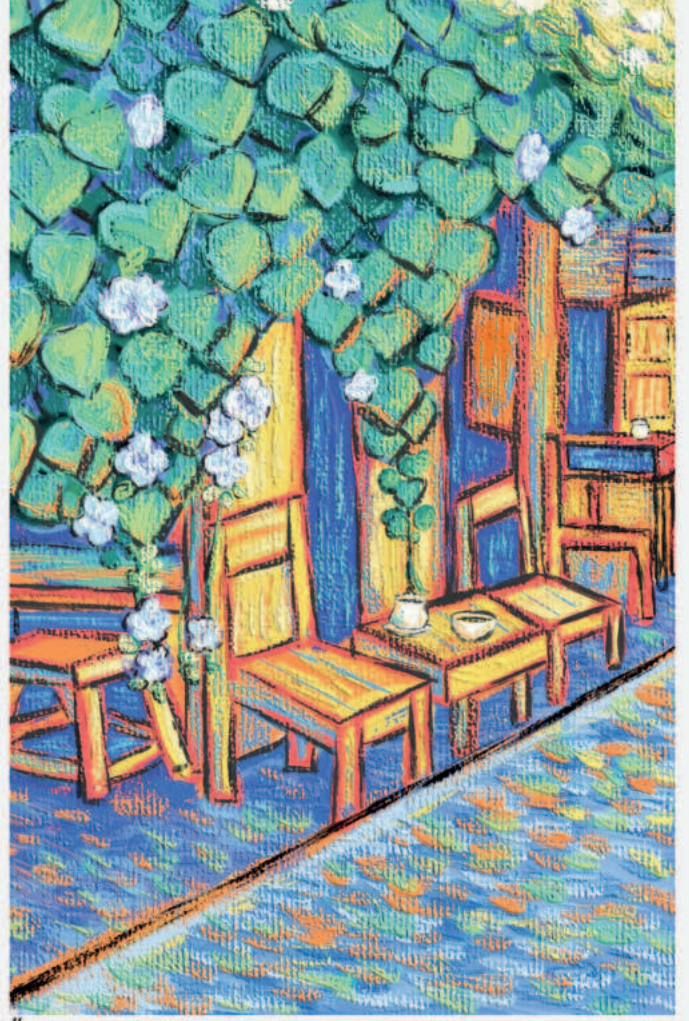
Yol boyu düşünüp durmuştum. O zaman herkes âşık olamazdı, öyle olsa idi babam neden bizi bırakıp gitmişti? Ben artık dayanamaz olmuştum. Aylar geçmişti mahalleye gelmelerinin üzerinden, kız gitti gidecekti. Hüseyin amcadan bana yardım etmesini istemişim. Bir müddet konuştuktan sonra bana kızın kim olduğunu sormuştu, ben de her gün bakkala şeker almaya gelen kız olduğunu söylemişim. Kaşlarını çatıp yerinden kalkmıştı ağır ağır. Ne oldu demeye kalmadan "Olmaz o iş, unut onu sen." demişti. "Neden be amca, âşık olmuşum, nasıl bırakayım? Bak oğul, diye girmişti lafa babacan bir tavırla. Babasının önemli mevkilerde olduğundan, kızına düşkünlüğünden ve bunları duyarsa benim için çok kötü olacağından bahsetmişti. O gün, küçücük kalbimin sızladığını nasıl da hissetmişim. Sevda ateşine düşmüştüm bir kere, koymuştum kafaya konuşacaktım kızla. İndim yine aynı saatte bakkala, o da gelmişti aynı saatinde. Bu sefer yalnız değildi, yanında kendinden üç beş yaş büyük bir erkek de vardı. "Sevda" diye seslendi arkasından. Sevda mıydı adı, benim Sevda'm mı? Dalgınlığımı anlamış olacaktı ki Hüseyin amca kolumdan çekmişti beni.

"Neye bakıyorsun oğul?"

"Bir şey yaptığım yok be amca, görmüyor musun sevdiğim kızın yanında bir erkek var, ne yapayım?"

"Neyden bahsediyorsun sen, ağabeyi o."

Bütün gün tembihlemişti beni, kızıdan uzak durayım diye. Akşamüzeri alt sokaktaki parka gidip oturmuştum salıncağa. Yanı başımda bir ses işittim. Elim ayağıma dolaşmıştı, gelen Sevda'ydı. Kalbim hızlı hızlı atmaya başlamış ve sadece "Şey, merhaba..." diyebilmişim. Oturmuştu yanımdaki salıncağa sessizce. Bir kâğıt uzatmıştı bana, elleri titriyordu. Kâğıt hafif ıslaktı, ağlamış mıydı? Sevda'ya bakarken gözlerimin içinin güldüğü kolayca anlaşılabildi. Sapsarı saçları, masmavi gözleri, kalbimi yerinden oynatıyordu. Ben gözlerine kaptırmışken kendimi, kalkıp koşar adımlarla uzaklaşmıştı yanımdan.

Gitmedim peşinden, istediğimi almıştım sonuçta, hem korkmuştum babasına yakalanmaktan. Oturup bir kenara mektubu okumaya başladım... Sevda'mın incecik yazısı, narin elleri değmişti bu kâğıda. Arda, diye başlamıştı cümleye. İsmimi de nerden biliyordu? Küçük bir kâğıt parçasıydı ama tek kelimesi bile nefesimi kesmeye yetiyordu. Fark etmiş her gün neden onunla aynı saatte bakkala indiğimi. Konuşma engelinin olduğundan bahsediyordu mektubunda. Benim bu yüzden onu sevmeyeceğimi düşünmüş, o yüzden kaçırmış benden. Ah Sevda! Bilsen sesini duymadan, seni görmeden bile sana ne kadar aşığım. Ben de ona bir mektup yazmıştım, içimdeki her şeyi dökmüştüm ona. Sonra her gün aynı parkta buluşmuştuk ama o, her seferinde kaçmıştı yine yanımdan. Ona yardım etmek istiyordum. Onun için işaret dili bile öğrenmiştim. Zamanla, konuşamamasının nedeninin psikolojik olduğunu öğrenmiş ve onu doktora gitmeye ikna etmiştim. Birlikte doktora gitmeye başlamıştık. Artık o, benim Sevda'm olmuştu. Kimse onu benden ayıramazdı. Parkta buluşmak için sözleştiğimiz bir gün parka indim, saatlerce Sevda'yı bekledim ama gelmedi. Hüseyin amcanın yanına gidip Sevda'yı sordum. Hüseyin amca da babasının bizi öğrendiğini, kızcağızın da beni korumak için buralardan gitmek istediğini söylemişti. Nereye giderdi benim Sevda'm, ne yapardım ben onsuz?.. O an dizlerimin bağı çözülmüş, hava birdenbire kararmıştı. Ben, yine her gün aynı saatte parka gitmiştim belki bir gün gelir umuduyla.

Çocuk yaşıydık daha, hayallerimiz vardı, birlikte okuyup büyüyecektik. Evlenecektim ben Sevda'mla, her şey bitmiş miydi şimdi? Günler geçmez olmuştu Sevdamsız. Büyüyorduk birbirimizden habersiz. Yaşayamıyorsam yazacaktım sevdamı. Yazdıklarımı yerel gazetelerden birine gönderdim, yayımlandı yazılarım. Duydu herkes benim imkânsız bir aşka kapıldığımı, başladı herkes Sevda'yı sormaya. Sevda bilmez gecelerce arkasından ağladığımı, gezdiğimiz sokaklarda tek başıma oturup avaz avaz sustuklarımı. Yapayalnız kalmıştık; bir ben, bir anam, bir de yazdıklarımı okuyan bütün kent. Kapı çaldı bir gün, anacığım açtı kapıyı, kadının biriydi gelen. Yollayıverdi kadını evden alelacele. Ne oldu ana demeye kalmadan elinde sakladığı notu gördüm. Kalbim, sevdayı ilk gördüğüm günkü gibi çarpmaya başladı. "Vermeyeyim oğul, yapma bunu kendine." dediyse de hemen aldım elinden kâğıdı, başladım okumaya. "Aynı parkta, aynı saatte..." yazıyordu. Sevda unutmamıştı beni. Sevinçten havalara uçacaktım neredeyse. Bulaşmaya erkenden hazırlanmaya başladım, aylar sonra Sevda'yı görecektim. Acaba değişmiş miydi?..

Geldi işte çocukluk aşkı, Sevda'm... Değişmemişti hiç, dupduru güzelliğiyle hâlâ göz kamaştırıyordu. Oturdu aynı salıncağa, ellerini yüzümde gezdirmeye başladı. Yeni tıraş olmuştu ona daha hoş gözükmek için. Çıkardı defterini yazmaya başladı. Özür diledi gittiği, gitmek zorunda kaldığı için. Bütün gün o yazdı ben okudum, ben söyledim o dinledi. Meğer hiç vazgeçmemiş benden ve de şiirlerimi çok beğeniyormuş. Hüseyin amcaya sürekli beni soruyormuş. Buluştuğumuz bir gün, bir sürprizinin olduğunu yazdı kâğıda ve devamını getirdi. Buradan gittiğinden beri terapilere devam etmiş konuşabilmek için. Bıraktı kalemi kâğıdı, ellerimden tutup baktı gözlerime ve A...Ar...Arda... deyiverdi. Benim için zaman durmuştu adeta. O gün çok mutluydum, aylar sonra o gece rahat bir uyku çekmiştim. Ertesi sabah için sözleşmiştik, beraber güzel bir kahvaltı yapıp tüm olup biteni konuşacaktık.

Erkenden uyanmıştım o sabah, heyecanlıydım çünkü. Anacığımın kaynayan çayı yoktu, annem de yoktu evde. Dünden hazırladığım buketle çıktım yola. Aralık ayazını, minareden yankılanan sela sesi kesti. Sokaklar her zamankinden daha sessizdi. Ölüm düşmüş mahalleye haberim yok. Kimdir bu ahir dünyadan göçüp giden, mahalleyi mahşer yeri eden? Girdim cami avlusuna, ayaklarım geri çekip nefesim kesilse de. Bir ses işittim uzaktan "Gelme oğul." Anamın feryadı sardı avluyu. Açıldı kalabalık. Bir tabut, çerçevede sevda yüklü bir fotoğraf...

Ölümün düşmüş yüreğime meğer haberim yok...

Asu Dilara Uysal 12/B

SEHER

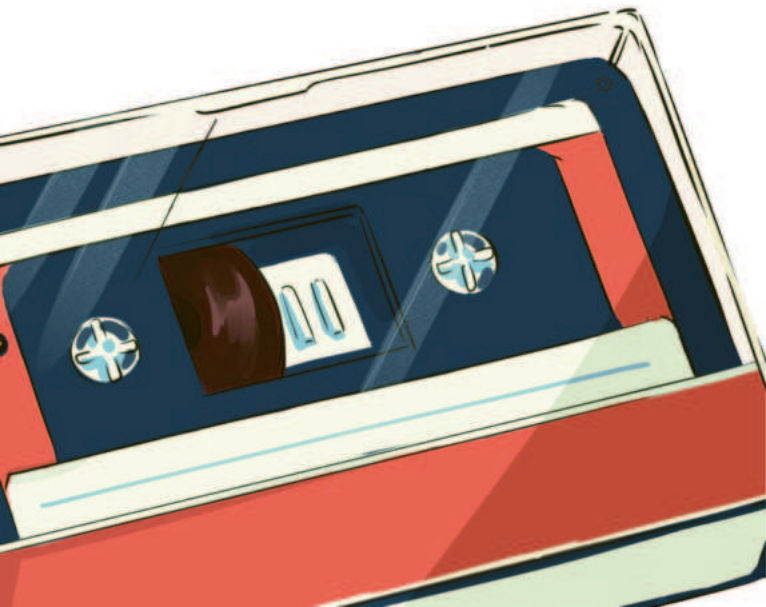
Seni bekliyorum bu ağırtıda
Ağırtının damlalarıyla
Damlalar seheri konuşuyor
Ben ise sevdamızı

Gölgeni görüyorum bu karartıda
Uçamıyorum yanına bir nefeste
Ağırlaşıyor köklerim, ağırlaşıyor...
Sessizlik sis olup dolaşırken

Gölgenin bir parçasıyım
Ne yakınım sana ne uzak
Arafta bir seher vakti gibi
Ne çok yakın ne çok uzak

Biteviyelik sürüyor zihnimde
Zihnim yanıyor seherde
Seni görüyorum bir özlemde
Bir yonca özleminde...

Muhammet Emin Kandemir 12/A

YILDIZ GİBİ

Güneşin dahi açmadığı bu şehirde
Yağmur damlaları eşlik ederdi ezgiye
ve ayın bile aydınlatamadığı bu şehirde
Bir yıldız gibi sen parlardın gökyüzünde

Hilâl Korkmaz 12/A

KAYBEDİŞ

Seni kaybetmenin ağırlığını taşıyorum
Bana sorsan son günlerimi yaşıyorum
Geçirdiğimiz güzel günleri hatırlıyor
Böyle nefes aldığımı hissediyorum

Kendimi senin yokluğunda kaybediyorum
Karanlıktayım yolumu bulamıyorum
Geçtiğimiz yolları tek tek yürüyor
Çaresizliğime bir de buradan bakıyorum

Bazen benden vazgeçişine kıızıyorum
Yine de senin yaptığını yapamıyorum
Eskisi gibi gülemiyor
Hasreti, yüreğimden silemiyorum

Bir banka oturmuş, seni bekliyorum
Çalan gemi düdüğüyle kendime geliyorum
Gelmeyeceğin gerçeğiyle yüzleşiyor
Kalbimdeki ağrılarla başa dönüyorum

Evimi kaybettim farkına varıyorum
Dört duvar arasına geri dönüyorum
Kaldırdığım aynaları yerine koyuyor
Bir de bana kendi gözümle bakıyorum

Beraber açtığımız kitabı kapatıyorum
Yeni sayfalar yazmaya başlıyorum artık
Sana mutlu günler diliyor
Kendi yoluma bakıyorum

Sude Keleş 12/A

ATEŞ, BARUT, KIVILCIM

Bugün çok mutluydu çünkü kızı ve torunu geliyordu, onlar için çokça hazırlık yapmıştı. Çocuklarını beklerken ülkede ne olup bittiğini öğrenmek için akşam haberlerini açmıştı. Her gün olduğu gibi yine bir kaza haberi veriliyordu televizyonda ama bu seferki diğerlerinden farklıydı yaşlı kadın için. Kazanın yaşandığı güzergâh, araba, isimler... Hepsi tesadüf olamazdı. Başta inanmadı, inanmak istemedi... Bir anda eli ayağı buz kesildi, nasıl olabilirdi? Henüz 1 saat önce konuşmuşlardı. Tam o sırada telefonu çalmış ve hastaneye gitmesi gerektiği söylenmişti. Zavallı kadın, hemen hastaneye gitmiş; kızını ve torununu aramıştı. Torununu bulmuştu, neyse ki hayattaydı ve tedavi oluyordu. Peki, kızı... Kızını hiçbir yerde göremeyen kadın feryat figan ağlamıştı.

"Kızım, kızım!" Kâbus görüyordu yaşlı kadın. Ateş, anneannesini uyandırmaya çalıştı. "Anneanne, anneanneee!" Anneanesi, kan ter içinde uyanıp Ateş'e bağırmaya başladı. "Katill, hep senin yüzünden, git buradan!" Anneanesinin aklı yine gitmişti, artık o kadar sık oluyordu ki garipsemiyorlardı bu durumu. Ateş, anneanesinin söylediklerini zihninde sarıp sarıp sürekli düşünüyordu. Bu düşünceler gitgide Ateş'in zihnini bulandırıyor, artık sağlıklı düşünemez hâle gelmişti Ateş. Anneanesinin onu sevmemesi, Ateş'e bazen çok haklı geliyordu. Kim, kızının ölümüne sebep olan birini severdi ki?

Artık bazı günler okula bile gitmez oldu. Zaten okula gitse de arkadaşlarından ya da arkadaş diye bildiklerinden onca söz işitiyordu. "Topal, katil, annesinin ölümüne sebep olmuş." diyorlardı. Kimin ağrına gitmezdi ki? Hem okuldakilerin hem de evde anneanesinin dediklerinden dolayı Ateş, gün geçtikçe içine kapanıyordu.

Düşündü durdu. Gece düşündü, sabah düşündü. Onlara da hak veriyordu, ne de olsa o gün beraber vakit geçirmek isteyen o idi. Ama sonunun böyle olacağını bilseydi ister miydi? İstemezdi. Ateş, belki de kendini rahatlatmak için böyle düşünüyordu.

Kazada aldığı darbeden dolayı ayağı aksıyordu. Bu yüzden hiçbir şeye yardım edemiyordu. Tek yaptığı şey okula gitmekti, zaten okula da bastonla gidiyordu. Ne kadar işe yaramaz biri olduğunu düşündü. Dedesi ve anneannesine sadece yükü. Yaşlı insanlardı ne de olsa... Ateş'in onlara bakması gerekirken onlar, Ateş'e bakıyordu.

Ateş, derin bir iç çekti; o kadar canı sıkılmıştı ki kendini evden dışarı attı. Ne yapacağını bilmiyordu. Yavaş yavaş yürüyor, etraftaki insanlara bakınıyordu. Bazıları çocuğuyla beraberdi, bunu görünce annesiyle babasının yanında olmasını istemişti. Aklına, babasını kaybettiği gün geldi. "Kıvılcım! Ben çıkıyorum, işe erken gitmem gerekiyor." demişti. Acelesi olduğu için Ateş'i, oğlunu, son bir defa öpmeden gitmişti. Ateş, artık kendini ruhen o kadar tükenmiş hissediyordu ki babasının ölümünden de kendini suçluyordu. Hastane koridorlarında annesinin ağlaması hâlâ kulaklarındaydı. "Baruuutt, Baruuutt! Yalvarırım sana, beni bırakma, sensiz ben ne yaparım? Nasıl yaparım? Ateş'i nasıl büyütürüm sensiz?"

Ateş de bunun üzerine keşke hiç doğmasaymışım. Doğmasaymışım da hem annem hem de babam sağ kalsaymış, ben olmasaymışım da onlar yaşasaymış diye geçirmişti içinden. Bunları düşünürken ne ara terk edilmiş, yıkık dökük ve bakımsız bir binanın çatısına çıktığını anlamamıştı. Birkaç adım daha atsa artık orada da olmayacaktı. Yapmayı düşündü, yapacaktı. Böyle devam edemezdi. Hayattan hiç zevk almıyordu. Yapayalnızdı. Kendisini kurtaracağını zannediyordu. Artık çok bunalmıştı. Ateş, annesiyle babasının yanına gitmek istiyordu. Son bir adım daha kalmıştı. O adımı atmaya yeltendiği anda bir el uzandı arkasından. Bu el, dedesinindi. Dedesi, Ateş'in değişik bir ruh hâlinde evden çıktığını anlamış ve onun peşinden gitmişti. Ateş'i çatıda gördüğünde koşarak, yaşlı bir insan ne kadar hızlı koşabilirse öyle, yukarıya çıktı ve onu tuttu. Sarıldı, sınımsız sarıldı Ateş'e. Hem sarılmak birçok şeye iyi gelirdi. Yol boyunca konuştular. Torununu, kızından kalan tek mirası, kaybetmemek için elinden geleni yapacaktı. Ateş'i, ikna etti dedesi. Ateş, ruhunu saran yosunlardan kurtulmak için destek alacaktı. Hem anne ve babası da bunu isterdi.

Büşra Aşçı 12/B

KAR TANEM

Yıllar oldu adını anmayalı
Sesini duymayalı
Gittiğim her yolda seni aradım
Her kar tanesine seni sordum

Kar tanemdin sen benim
Tek tanesi kadar en özelim
Bilseydim bir gün eriyip gideceğini
Hiç istemezdim baharın gelmesini

Her şeyimsin derdin bana
Bembeyazdı sevgim sana
Rüzgârda savrulan bir kar tanesi gibi
Kapılmıştım rüzgârına

Ebrar Yetim 12/A

NEREDESİN

**Yağmurlu bir güne uyandım yine, sensiz
Güneş yüzünü dönmüş, sebepsiz
Mavi balon sönüp karacak etraf
Bekliyorum seni neredesin?**

**Karanlığın yerini aydınlığın aldığı an
Siyahın yerini beyaza bıraktığı an
Her an, her saniye, her zaman
Bekliyorum seni neredesin?**

**Yüreğimiz aynı anda atmasa da
Benimle kalmanı diliyorum
Adımlarımız birbirine uymasa da
Bu yolu seninle bitirmek istiyorum**

Ebru Yanık 12/A

SANRI

Ozan; akşamdan kurduğu alarmin sesini duyar duymaz sabahın ilk ışıklarıyla, yattığı yerden doğruldu. Alarmini kapattı ama alarm uyanmasında çok da etkili olmamıştı, bütün gece uyuyamamıştı zaten. Uykusu, yine gördüğü kâbuslardan dolayı sıkça bölünmüştü; kâbuslarının başrolü 6 aydır olduğu gibi yine vefat eden karısı ve kızıydı. Kafasında dönüp duran düşüncelerle banyoya gitti, ılık bir duş aldı. Ne çok yağmur yağmıştı dün gece, bugün işe giderken kahve mi alsaydı? Çok da trafik oluyordu, nasıl karşıya geçecekti? Acaba çalışanların hepsi işe gelecek miydi? Benzin fiyatları da iyice artmıştı, kuşlar bu sabah neden ötmemişti? Ne zaman çıkmıştı banyodan hatırlamıyordu, karnı acıkmıştı, mutfaka yöneldi. Hazırladığı ekmek arasını yerken telefonun çaldığını duydu. Salondaki koltuğun üzerine baktı, yastıkların altına baktı, mutfak tezgâhına baktı, son anda telefonunu odadaki komodinin üzerinden hiç almadığını fark etti. Hızla odasına ilerleyip kapanmak üzere olan telefonunu açtı.

"Alo, efendim Selim."

"Neredesin oğlum, seni arıyorum kaç saattir."

Selim konuşurken Ozan'ın aklı 2 gündür aramadığı annesindeydi. Acaba sabah namazına kalkabilmiş miydi, dolar da gitgide artıyordu."

"Sana diyorum Ozan, duyuyor musun beni?"

"Ne, efendim Selim, bir daha söyler misin, sesin gitti."

"Bizim ofisin penceresi açık kalmış, yağmur içeriye dolmuş bütün gece, dün en son kim çıktı ofisten?"

"Hatırlamıyorum, çıkacağım birazdan evden, bakarız kameralardan."

"Tamam, o zaman sen gelene kadar temizlemeye çalışayım burayı ben."

"Tamamdır, görüşürüz."

Ozan, telefonu kapattıktan sonra ocağa koyduğu çayı hatırladı ve koşarak mutfaka gitti. Çay suyu kaynamış hatta suyun bir kısmı ocağa dökülmüştü. Hızla ocağın altını kapattı. Elini, yüzünde gezdirdi; olmuyordu. Karısını ve kızını kaybedeli altı ay geçmişti ama hayatını hâlâ düzene sokamamıştı. Evini değiştirmişti, onlar hayattayken kiminle görüşüyorsa çoğuyla görüşmeyi bırakmıştı. Biricik kızının da karısının da kıyafetlerinden kokuları uçup gitmişti. Tezgâhın yanına çöküp eliyle yüzünü kapatarak ağlamaya başladı. Onlarsız nefes almak ağırlığına gidiyordu ama metaneti elden bırakacak kadar da iradesiz değildi. Bir süre, kafasının içinde zihnini kemiren düşüncelerle boğuştu. Çöktüğü yerden doğruldu. Onlarsız yaşamaya alışması gerekiyordu, karısı Serpil kızı Melek de bunu isterdi. Önce tezgâhın üstünü, sonra ocağı temizledi. Kendine bir kahve yapıp karısı ve kızıyla aldığı takım elbisesini giyerek çıktı evden. Adımları, zihni kadar karmaşık olan İstanbul trafiğine karıştı.

Sümeyye Baltacı 12/C

HALKIN KADIN KAHRAMANI

27 Nisan 1904'te Kestanepınar köyünde doğmuştu Mine. Doğduğu günden beri babası tarafından sürekli zorbalığa uğruyordu annesi, kız çocuk doğurduğu için. Soyları devam etsin ve şanları yürüsün diye babası, hep erkek çocuk istiyordu. Hiç sevmedi Mine'yi. Annesi, kocasından korktuğu için kızını sevmeye dahi çekiniyordu. Büyüdüğü, çocukluk dönemini henüz geride bıraktığı çağlarda, babası elden çıkarmak istedi onu. Köyün ağası Haliloğlu Mustafa, oğluna almak istedi Mine'yi. Oğlu Mehmet 20 yaşındaydı, tam 5 yaş büyüktü Mine'den. Mine henüz çocuk yaştaydı. Ağladı, bağırdı, çağırdı. Babasından şiddet gördü ama nafil... Evlendirecekti babası. Annesine yalvardı, bırakma beni diye. Ama annesinin elinden de bir şey gelmiyordu. 75.000 Osmanlı lirası başlık parası vererek aldılar Mine'yi. Sonunda düğün günü gelmişti. Mine'nin kâbusları... Mehmet, Mine'yi korkutmak istemiyordu. O yüzden ona hep sevecen yaklaştı, arkadaş olmaya çalıştı onunla. Asla zarar vermedi. Aslında Mine, artık babaevindekinden çok daha iyi bir hayat yaşıyordu. Sadece akli annesindeydi. Babasının ona iyi davranmadığını biliyordu ama babası, Mine'yi görmek istemiyordu. Arada bir çarşı pazarda, ana babası ile karşılaşır. Ama babasından çekindiği için gidemezdi annesinin yanına.

Mine, hep okuma yazma öğrenmek; vatanına, milletine hayırlı bir birey olmak istiyordu ama şartlar buna elvermiyordu. Yine de eşi Mehmet, ufaktan okuma yazma öğretmeye başlamıştı. Mine'nin en çok hayran olduğu kişi Mustafa Kemal Paşa'ydı. Hep duyduğu, gazetede gördüğü o büyük asker...

Takvimler 19 Mayıs 1919'u gösteriyordu. Mustafa Kemal, Bandırma Vapuru'yla Milli Mücadele'yi başlatmak adına Samsun'a ayak bastı. Kestanepınar köyündeki bütün erkekler, vatanları için bu şanlı mücadeleye katıldı. 2 gün olmuştu mücadele başlayalı. Mehmet de gitmişti. Mine... O da çok istiyordu gidip vatani için savaşmak. Ama kadın hâliyle oraya gidemeyeceğinin farkındaydı. Aklına bir fikir geldi. Hemen yatak odasına gidip planını harekete geçirmek için işe koyuldu. Gardırobunu açtı. Eşinin kıyafetlerini çıkardı. Üstünü değiştirdi. Kıyafetler bol olduğundan üzerinde çok sırtmıyor ve bu sayede dikkat çekmiyordu. Saçını topladı, kafasına bir takke taktı. Dolabın üstündeki bohçanın içindeki silahı aldı ve evden çıktı. Önüne çıkan adamları takip etmeye başladı. Yakalanma korkusuyla hareketlerine çok dikkat ediyordu. Başına bir iş gelmeden mücadele alanına varabilirdi. Vatan aşkıyla yanıp tutuşuyordu. Bağımsızlık ateşini asla söndürtmeyecekti, Yaradan'a sığındı ve doğaüstü bir güç geldi ona. İlk günü sadece ufak sıyrıklar alarak atlattı. Erzak çadırlarına gitti. Bir kâse çorba, bir dilim ekmek alarak uzak bir yere geçti. Hakikatin ortaya çıkmaması için kimseyle konuşmuyordu. İkinci günün sabahı yine er meydanına indi. Tam düşmana ateş edeceği sırada, onun olduğu bölgeye bomba fırlatıldı. Askerlerin bir kısmı şehadete erdi, bir kısmı ise ağır yaralandı. Mine de yere yığılmıştı...

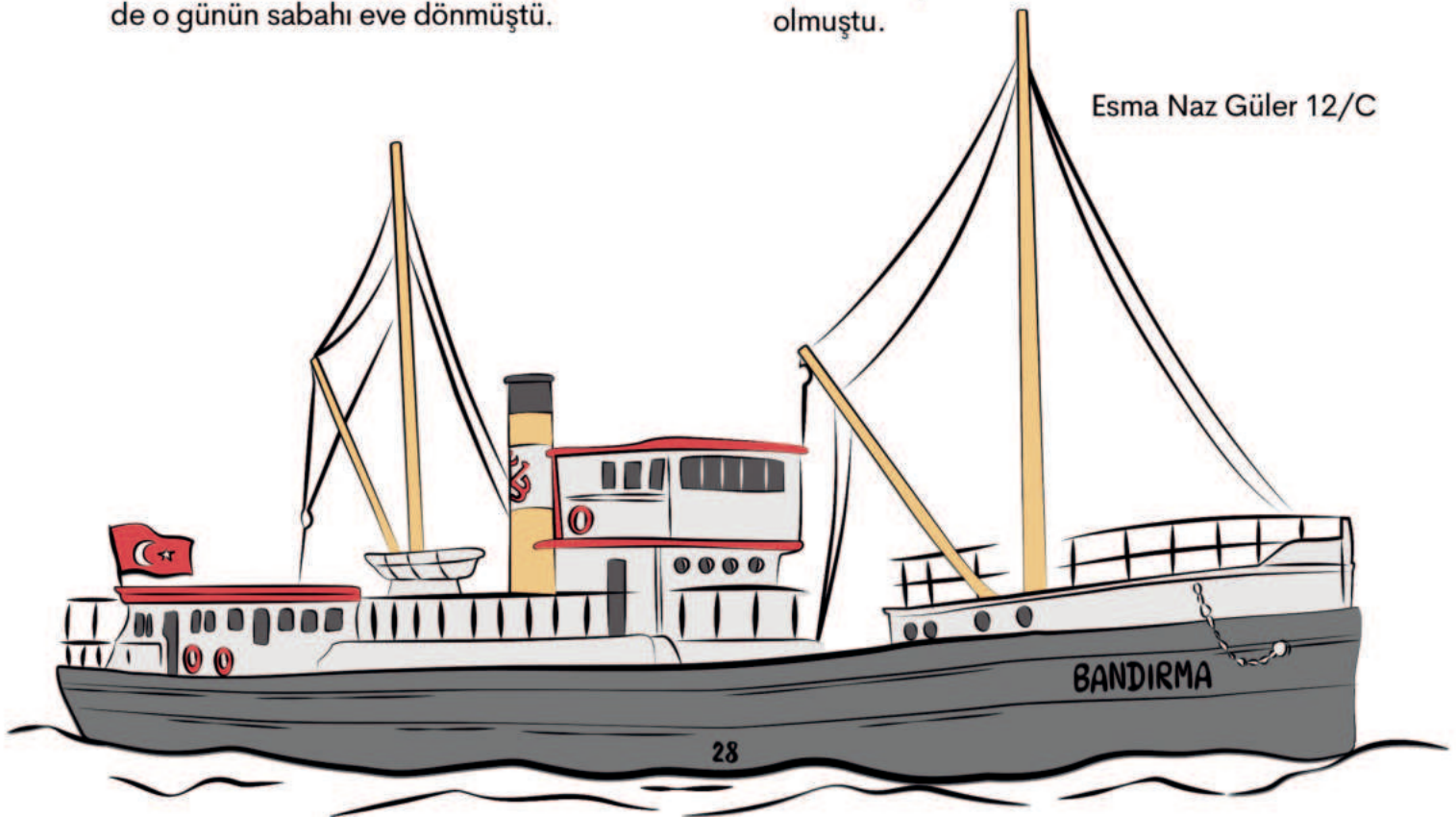
Mine, gözlerini açtığı anda ellerinin kollarının zincirli olduğunu gördü. Ahır gibi bir yerdeydi, belli ki düşman tarafından esir alınmıştı. Kendiyle beraber birkaç asker ve sivil de tutsak edilmişti. Mine'nin bir erkek değil de bir kadın olduğu anlaşılmıştı. Gece yarısı olmuştu. Düşman asker, tutsakların yanına gelmişti. Mine'ye iğrenerek baktı. Mine, bu bakıştan çok rahatsız olmuştu. Bir Türk, vatan uğruna canını seve seve verebilirdi ama asla esir kalamazdı. Düşman askerin Mine'ye doğru yaklaştığı sırada Mine, ona kafasıyla vurdu; sonra karnına tekme atarak kısa süreliğine de olsa askeri etkisiz hâle getirmeyi başardı. Askerin bayıldığı esnada hemen eğilip zincirlerin anahtarlarını aramaya başladı. Bütün anahtarları denemesinin ardından aradığı anahtarı sonunda buldu. Zincirlerinden kurtulduktan sonra hemen diğer esirleri de kurtardı. Önlerine çıkan bütün düşman askerini alt ettikten sonra kaçmayı başardılar.

Mine, sonunda evine dönebilmişti. Yaptığı hareket bütün memlekette yayılmıştı. Mehmet de o günün sabahı eve dönmüştü.

Sımsıkı sarıldılar, yaralarını sardılar, ilaç gibi gelmişlerdi birbirlerine. Birlikte mutlu olmayı, birlikte sevmeyi, birlikte savaşmayı öğrenmişlerdi. Mehmet; karısına, yaptığı şeyin çok cesurca ve gurur duyulması bir şey olduğundan bahsetti durdu. İleride çocuklarına da anlatacaktı. Gurur duyacaklardı anneleriyle. Ertesi sabah Mine kahvaltı hazırlarken kapıları çaldı. Mehmet, kapıyı açtığı anda gözlerine inanamadı. Gelen kişi Mustafa Kemal Paşa'ydı. Sofraya davet ettiler. Mine de Mehmet de hayretler içindeydi. Karşılarındaki adamı, hayranlıkla seyreliyorlardı. Sessizliği Mustafa Kemal Paşa bozdu. Mine'yi, yaptığı cesurca hareketten ötürü tebrik etti. O günün akşamında kapılarında bir gazete buldular. Gazetede kocaman harflerle "Halkın Kadın Kahramanı" yazıyordu. Yazının altında Mustafa Kemal Paşa ve Mine'nin siyah beyaz fotoğrafı...

Bütün memleket Mine'yi artık tanıyor, seviyor ve ona saygı duyuyordu, babası bile... Bundan böyle Mine "Halkın Kadın Kahramanı" olmuştu.

Esma Naz Güler 12/C

BİLE

Ne saçlarında ne gerdanında boğuldum
Ben senin dehlizinde kayboldum
Zaman durur, gözlerine bakınca
Bir çift gözde yeniden hayat buldum

Elde değil görüp de büyülenmemek seni
Bir çiçeğe hayat veren su misali
Gözlerin miydi yoksa gülüşün mü
Seni görünce sarhoş eden beni

Kalbim, geçen her saniye hep “sen” diye atıyor
Kalemim, durmaksızın hep “seni” anlatıyor
Gökteki yıldızlar, denizdeki dalgalar
Geçtiğim sokaklar bile bana “seni” hatırlatıyor.

Beyda Tüfekçi 11/B

YAN YANA

Hani satranç tahtasında şahlar gelemmez ya yan yana
Her gün girersin aklıma ama hiç gelmesin yanıma
Kalem tutuyorsa ellerim bu seni anlatmak adına
Bir deli rüzgârla sarılır, tutunurum ruhuna

Yanarım her gün, içime çekemediğim nefesinle
Ruhum tutuşup şiirlerim gibi yanar ateşte
Bir yanardağdır şiirlerim seni püskürür de
Seni anlatır, uyutur beni her gece seninle.

Asya Demirci 11/C

GERİYE KALAN

Gözlerimden akardı yağmurlar
Bıçak atardı sözlerin
Kan ağlardı içim
Kaburgalarım göğsüme batardı.

Yalanların bir yılan gibi girerdi kalbime
Acıttırdı, kanatırdı kalbimi
Dolanırdı kıvrım kıvrım beynimde
Uykularımı yok eder, uzatırdı gecelerimi

İçim bir çiçek bahçesiydi bir zamanlar
Rengârenk, güzel kokulu çiçekler
Bir zehir gibi salındın bahçeme
Yok ettin beni, yok ettin çiçeklerimi.

Bir gökkuşağı gibiydin, karanlık ve acımasız
Soldurdun aydınlığımı, yağmurumu durdurdun
Güneş açmadı, güneş açmadı
Gökkuşağım sen neden böylesin?

Gün gözlerinde açardı
Gecemi durdururdun
Kurtarırdın beni geceden
Neden, neden hâlâ gecedeyim?

Acımasız karanlığın sarıyor beni
Karanlığın benimle peki sen neredesin?
Neredesin karanlık getiren?
Karanlığına ev mi buldun?

Gökkuşağı gibiydin
Yükseklere taşıdın, uçuyorum sandırdın
Ve bıraktın acımasızca
Acımasızca bu acı, acıyor.

Hatice Nur Büyük 12/A

SOSYAL MEDYA, TOPLUM VE DİL

Sosyal medya; kullanıcıların internet vasıtasıyla kullandığı ve içerik ürettiği interaktif iletişim platformudur. Sosyal medyayı çoğunlukla eğlence, iletişim ve gündemi takip etmek amacıyla kullanırız. Bazen sosyalleşmek, arkadaş çevresi oluşturmak için bu yararlı(!) ve masum(!) araçtan faydalanırız. Pek çok şeyin olduğu gibi sosyal medyanın da birtakım zararları olabiliyor. Bu yazımda sosyal medyanın özellikle toplum ve dil üzerine etkisinden bahsedeceğim.

Sabah kalktığımızda ve gece yatacağımız vakit, hangimiz telefonla vakit geçirmiyor? Sosyal medyada gezinirken saatlerin nasıl geçtiğini ve kıymetli günümüzün heba olduğunu kim fark ediyor? Tamam, sosyal medya bazı hususlarda bizlere kolaylık sağlıyor fakat özellikle bilinçsiz ve aşırı kullanıldığında hem toplumun hem de bireyin sağlığını olumsuz yönde etkileyebiliyor. Sosyal medyanın bilinçli bir şekilde kullanılması gerektiğini biliyoruz da kaçımız bunu başarabiliyor? Birçoğumuz sosyal medya bağımlısı bireyler hâline geldik. Artık hayatımızı ciddi düzeyde etkilemeye başladı bu durum. Toplumun en küçük yapı taşı "aile" zarar görmeye başladı. Sanal birliktelikler kuran aile bireyleri arasında paylaşımlar azaldı. Her şeyin bir eğitimi olmalı bu hayatta. Günümüzde en çok da medya okuryazarlığı konusunda eğitim verilmeli insanlara hatta bu eğitimin sonunda bir de ehliyet verilmeli: "sosyal medya kullanma ehliyeti..." çünkü insan; ehil olmadığı her işi, eline yüzüne bulaştırıyor.

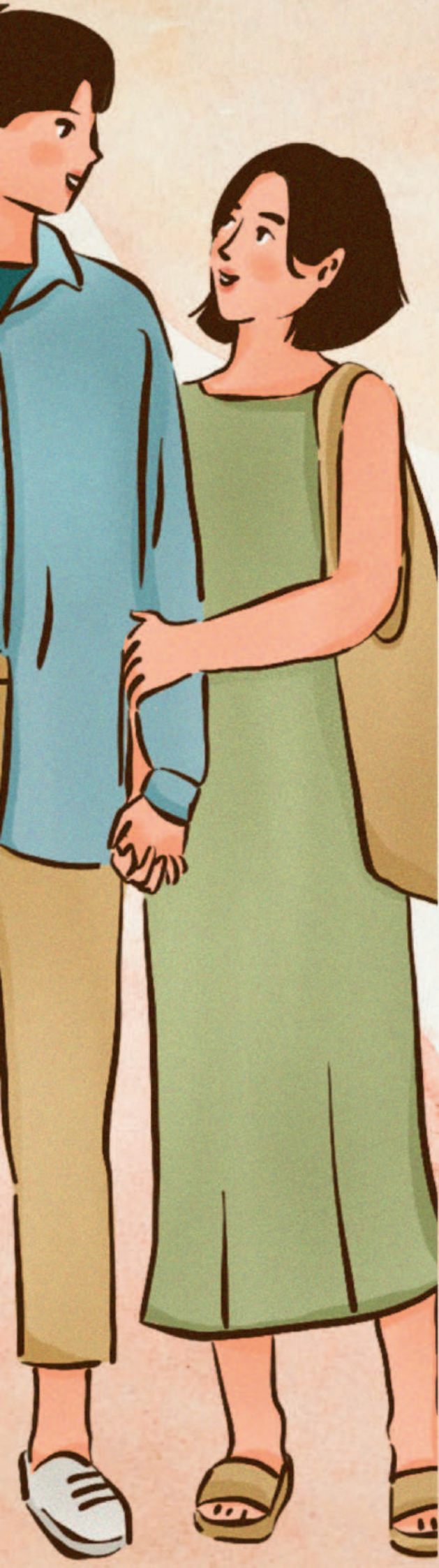

Ulaşma kolaylığından dolayı, gün içinde sosyal medyadan uzak durmak oldukça zor görünüyor. Mesela, bir gencimizin ders çalışmaya başladığını düşünelim. Gencimizin, telefonuna gelen bir bildirim sesiyle dikkatinin kayması oldukça kolay görünüyor. Bildirimlere bakmadığı zaman ise gencimiz, anı kaçırma korkusuyla baş başa kalıyor ve kendini kötü hissediyor. Sosyal medya mecralarının bizi daha da içine çekecek şekilde tasarlanması da içinde bulunduğumuz durumu daha da güçleştiriyor.

Yazımı, sosyal medyanın dilimiz üzerindeki etkisinden bahsederek bitirmek istiyorum. Dil, bir toplumu millet yapan en önemli unsurdur. Dilini kaybeden millet, kimliğini kaybeder. Her ülkenin, her medeniyetin kendine özgü bir dili olduğu gibi sosyal medyanın da kendine özgü bir dili vardır. Dilimiz, son günlerde çok ciddi bir sosyal medya taarruzu altında. Kısaltmalar, Türkçe karşılığı olmasına rağmen özentiyile kullanılan yabancı kelimeler, emojiler... Bu durum; dilimizin yozlaşmasına, bir zaman sonra da dilimizdeki bazı kelimelerin yok olmasına bile sebep olabilir. Bizler biliyoruz ki dil, canlı bir varlıktır. Bir milletin nefes alabilmesini sağlar. Bu yüzden dilimize, bize emanet edilen bir bebek gibi sahip çıkmalı ve onu özenle yaşatmalıyız.

Melek Dursun 12/A

DOLU DOLU AŞK

Bir gülüşün vardı, şafaklarla yarışan,
Kalbimde bir melodi, seninle başlayan.
Gözlerin kuytular, içinde aşk saklı,
Dudakların okşar, sevdami şarkı.

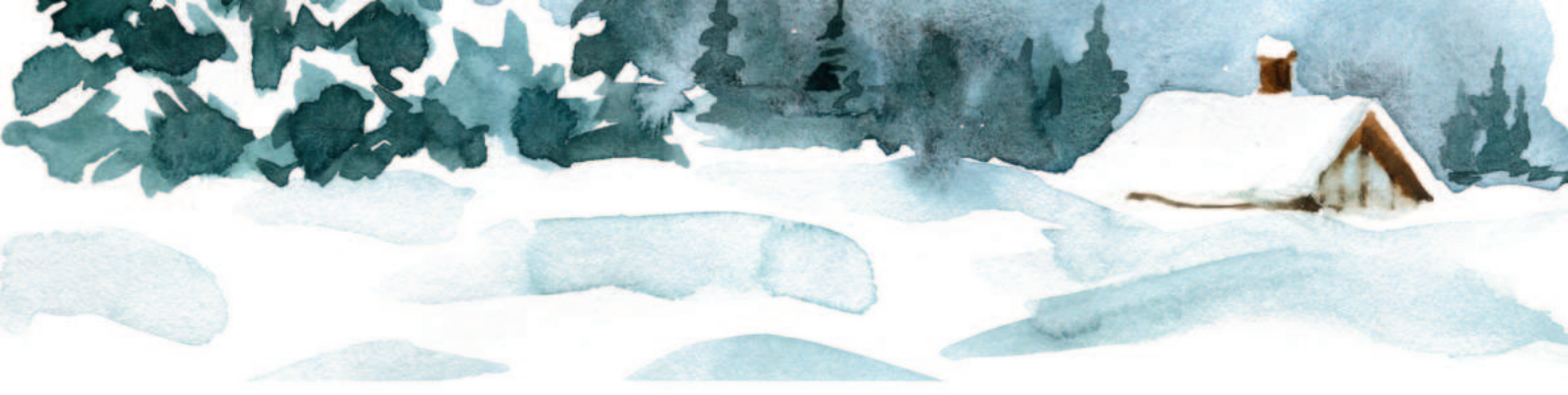
Baharda çiçekler, senin kadar güzel değil,
Geceleri yıldızlar, gözlerin kadar ışıldamaz
Kalbimde rüzgârlar, esintinle savrulur,
Aşkınla yanarım, tutuşmuş bir şehir gibi.

Dokunduğun an, titrer bedenim her hücresi,
Aşkınla yanarım, alev alev içimde.
Bir bakışın sarar, etrafımdaki geceyi,
Gözlerin aydınlatır, sevdanın güneşini.

Gökyüzünde yıldızlar, senin için parlıyor,
Kalbimde bir umut, seninle dolup taşıyor.
Sensiz geçen her an, bomboş bir sayfa,
Seninle dolup renkleniyor hatta bu hayta

Aşkın bir serüven, kalbin en güzel yolculuğu,
Seninle başlar ve devam eder sonsuzluğa.
Geçirdiğimiz her an, işlenmiş bir destan,
Yaşanmış ölümsüz eşsiz bir roman.

İlayda Yılmaz 12/C

BERRAK

Berrak... Adı gibi tertemiz, su gibi dupduru, mavi gözlü, altın sarısı saçlı, 16 yaşında bir kız çocuğu... Dağ köylerinin birinde pencereleri mavi muşamba ile kaplı, eski, ahşap bir evde ailesi ile yaşıyordu. Kasabadaki okula, her gün, kilometrelerce yolu yürüyerek taş kalpli babası Kazım Bey'den gizli, gariban annesinin desteğiyle gitmeye çalışıyordu. Ara sıra Kazım Bey, bu durumu fark edip Berrak'ı eve kilitliyor ve onun günlerce evden çıkmasına izin vermiyordu. Funda öğretmen evine kadar gelip babasına laf anlatmaya, onu ikna etmeye çalışsa da Kazım Bey'e söz geçiremiyordu.

Kışın en şiddetli zamanlarıydı, tipi şeklinde yağıyordu kar ve göz gözü görmüyordu. Berrak her zamanki gibi Kazım Bey'den gizli, okul için hazırlanmıştı. Aslında içinde çok garip bir his vardı. Sanki kötü bir şey olacak gibiydi. Bu hissiyatla, zorlu koşullarda okulun yolunu tuttu. Okula vardığında Funda öğretmen "Seninle gurur duyuyorum Berrak. Babana rağmen okumaktan, hayallerinden vazgeçmiyorsun. Hayatta hep böyle kararlı ol, hayallerinden sakın vazgeçme." dedi. Berrak; gururlu, biraz da utangaç bir ses tonuyla "Teşekkür ederim öğretmenim, hep hayallerimin peşinden gideceğim sayenizde." dedi. Aynı gün okul dönüşünde, evlerinden çıkan iki erkek ile bir de kadın gördü Berrak. Kim olduklarını merak etti, aklından geçen şeyin olmaması için dua etti. Hızlı adımlarla eve koştu. Babasından gizli, evin arkasındaki tahta merdivenlerden odasına çıktı.

Üzerini değiştirip aşağıya-anne ve babasının yanına-indi. Gidenlerin kim olduğunu sorduğunda annesi kafasını öne eğdi, cevap veremedi. Babası "Seni istemeye gelmişler." deyince başından aşağı kaynar sular döküldü Berrak'ın. Berrak, Kazım Bey'in ayaklarına kapanıp "Baba, ne olursun beni onlara verme, evlendirme beni, ben okuyacağım, doktor olacağım baba." dedi. Annesi, kızının haykırıışlarına daha fazla dayanamadı, kendini evin dışına attı ve çaresizce ağlamaya başladı. Kazım Bey, Berrak'a attığı tokadın ardından "Okuyup adam mı kesileceksin benim başıma, nerede görülmüş kız kısmının okuduğu, sana okul mokul yok!" diye bağırarak hiçbir şey olmamış gibi köyün kahvesine gitmek için evden çıktı. Kazım Bey'in dışarı çıktığını gören karısı "Ne olur bey, verme kızımızı, bırak okusun da kendini kurtarsın." dedi. Buna karşılık iyice sinirlenen Kazım Bey "Bırak zırlamayı da git kızının bohçasını hazırla, kızın yakında evleniyor." dedi ve çekip gitti. Babası gittikten sonra Berrak da koşarak evden çıktı. Annesi arkasından "Nereye gidiyorsun kızım, baban görürse öldürür seni." diye seslense de Berrak, hiç aldırış etmeden koşmaya devam etti. Funda öğretmenin evine gitmişti. "Öğretmenim, ne olur beni kurtarın!" diye yalvarıyordu Berrak. Tüm olup bitenleri öğretmene anlattı. Öğretmeni büyük bir dikkatle dinleyip bir süre ne yapabileceklerini düşündü, sonra "Bu gece yarısında eşyalarını topla ve buraya gel, kurtaracağım seni." dedi. Berrak için başka bir çıkar yol yoktu.

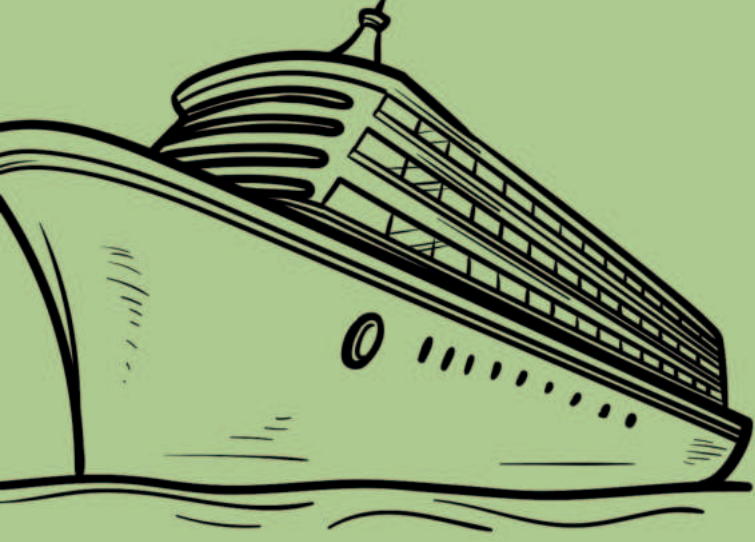
Öğretmenine sımsıkı sarılıp babası gelmeden eve varmayı başardı. Annesi, Berrak'a nereye gittiğini sorduğunda, olanları ona anlatıp anlatmamak konusunda kararsız kalsa da annesinin arkasında duracağını bildiği için anlatmaya karar verdi. Annesine, öğretmeniyle yaptıkları planı anlattı. Annesi daha da endişelendi. Berrak, annesini rahatlatmak istercesine "Allah açar bir yol annem, ne olur izin ver gideyim, hayatımı kurtarayım, seni de alırım yanıma sonra." dedi. Annesi bir süre düşündü, başka bir çare yoktu. "Git kızım, git hayatını kurtar, kimse sana engel olmasın." deyip yastık altındaki birikimlerini kızına verdi. Berrak, annesinin verdiklerini alıp yünlü kırmızı hırkasının cebine sokuşturdu. O sırada içeriye Kazım Bey girdi. Berrak, konuşulanları babasının duyup duymadığından emin değildi. Odasına çıkarken babası "Berrak!" diye seslenince endişeyle babasına döndü. Kazım Bey "Git meyve getir, dilim damağım kurudu." dediğinde içinden koca bir oh çekti. Meyveleri getirip babasına uzattı. Babası "Soy da öyle ver, yakında evleneceksin, öğren bunları." diyerek pişkin pişkin gülüyordu.

Odasına çıkan Berrak eşyalarını hazırladı, bir halat marifetiyle eşyalarını aşağı sarkıttı, belli olmasın diye üzerini samanla kapladı. Artık hazırды, saatlerin geçmesini bekliyordu ama zaman durmuştu sanki içi içine sığmıyordu. Nihayet gece yarısı olmuştu. Berrak, kimseye belli etmeden evden çıkmayı başarıp Funda öğretmenin evine doğru yola koyuldu. Öğretmeni Berrak'ı İstanbul'a göndereceğini söyledi. Berrak tedirgin oldu, bir başına koca şehirde ne yapardı? Öğretmeni her şeyi planladığını adım adım açıklayınca içi rahatlamıştı Berrak'ın. Hem başka çaresi de yoktu. Funda öğretmen, o gece Berrak'ı İstanbul'a göndermeyi başarmıştı. Tabii sabah Kazım Bey kızının gittiğini anlayınca deliye dönmüş ve öfkesini karısından çıkarmıştı. Berrak İstanbul'a vardığında onu, Sosyal Hizmetler Müdürlüğünden yetkilerle bir kız yurdunun müdürü karşılamıştı. Berrak, yurda yerleşmişti ve artık yaşlıları gibi o da okuluna rahatça gidebilecekti. Artık hayallerine-adı gibi berrak bir hayata-bir adım daha yakındı. Kazım Bey ise her geçen gün pişmanlık duymaktaydı. Yaptığı hatayı geç de olsa fark etmişti çünkü insan; elindekinin kıymetini, onu kaybedince anlardı.

Leyla Karaaslan 12/A

YAZGI

Beyaz gemiler kalkar yolcularla limandan,
Varmaya çalışırlar kaderin kucağına.
Geride kalanlar olmuş mu diye,
Bir an bile bakmazlar arkalarına.

Şiddet ile inancı yaymayı kim istedi?
Yıllarca bu damarı kim kan ile besledi?
Kılıcınız kaç masum medeniyeti ezdi?
Tanrının isteği bu muydu sizden hâlbuki!

Tanrının istediği mutlak barış ortamı,
Kaderin beyaz kefenleriyle var olacak,
İman sesiyle gönüllere taht kurup
Yarın da bugün de ilelebet var olacak!

Emirhan Kavalcı 12/A

Sarhoş oldum ritmin yoluna,
O parıldayan siman uğruna.
Uğur kalbinin ta kendisi,
Yollar sokağın seraserisi.

Yollarını gözlerim, gözlerin kadar.
Bir ömre sığmaz sözlerin kadar.
Avare oldum deli gönlüne,
Gönlün ritmi, durana kadar...

Fatma Uzun 12/A

AVARE

SAYE

Yine aylardan kasımdı. Geceler daha durgundu ve gökyüzü artık kendini gizlemiyordu. Yıldızları seyretmeyi çoktan bırakmıştım. Belki de artık orada değilsindir sevgilim? Simsiyah saçlarına dalıp gittiğimdendir belki de ya da seni düşünmekten artık gözlerime perde iniyordur. Duyguların bedenime yaptığı bu acımasızlık fazla değil miydi artık? Bıraktım artık geceleri, yıldızlara bakmayı. Ezberler oldum her birinin parıltılarını. Gücüm kalmamıştı artık sana koşmaya. Direteceğim bir gururum kalmamıştı artık senden sakınacağım. Kendimi senin esirin olarak adanmıştım yıldızlara. Onlar şahitti son güne kadar senin için tuttuğum eskiz defterine... Sensizlik nasıl bir arafta kalmışlık, yazıyordu belli belirsiz. Günlerimin ne kadar renksiz olduğu yansıdı bir kere. Keşke gözlerine bakarak anlatabilsem bunları. Son bir kez o siyah gözlerinde görsem yıldızları. Keşke duymasaydım dudaklarından dökülen o yılğın sözcükleri...

Vazgeçişe bu kadar sürüklemeli miydin beni? Her yalvarışında o bağırsık çağrışı maruz mu kalmalıydım sevgilim?.. Karşında çocuklaşmış ruhuma yaşatmalı mıydın bu acıyı?.. O çocuk artık büyüyemiyor biliyor musun, artık sevgiye o kadar muhtaç kaldığını sanıyor ki... Acizleşmiş bedeni tutunabileceği birini arıyor. Kendinin farkında bile değil minik çocuk. Işığını kaybetmiş o beden. Sayeden bir farkı olmadığını beynine kazımış çoktan. Uzaklardaki yıldızın parıldayışını bile kabul ettirmiş kalbine... Ne de olsa yıldızlara hayrandı o. Seni düşündüğü her anıydı o yıldızlar...

Gökyüzünde bile biriken bulut kümeleri birbirine sırt döndüğünde şimşekler oluşturuyor. Peki, hiç düşünmedin mi sevgilim, o aptal bulutların, arkasında kalan onlarca yıldızı kapadığını...

Esma Nur Topçu 12/A

DOĞU TÜRKİSTAN

Doğu Türkistan; tarih boyunca birçok medeniyetin etkisi altında kalmış, özellikle Türk kültürüyle yoğrulmuş bir coğrafyadır. Günümüzde Uygur Türkleri; kültürel, dinî ve siyasî baskılara maruz kalmakta ve bu baskılarla mücadele etmektedir.

Uygur Türkleri; yüzyıllara tanıklık eden dilleri, geleneksel kıyafetleri ve zengin folklorik mirasıyla tanınır. Ancak, Çin hükûmetinin bölgede uyguladığı sıkı denetim, Uygur Türklerinin bu kültürel değerleri koruma çabalarını engellemektedir. Eğitim kurumlarında Uygurcanın kullanımının sınırlandırılması ve geleneksel faaliyetlerinin yasaklanması, Uygur Türklerinin kimlik kaybına neden olmaktadır.

Dinî yaşam noktasındaki sınırlamalar da Uygur Türkleri için önemli bir sorundur. Ramazan ayı gibi kutsal bir ayda dahi oruç tutmalarının kısıtlanması ve camilerin denetim altında tutulması, Uygur Türklerinin en temel hürriyetlerden birisi olan inanç özgürlüğünden mahrum bırakıldıklarını ortaya koymaktadır.

Uluslararası toplum, Doğu Türkistan'daki zulme sessiz kalmakta ve insan hakları ihlallerini görmezden gelmektedir. Bu bağlamda; kültürel çeşitliliğin korunması, ifade özgürlüğü ve temel insan hakları konularında daha fazla farkındalık yaratılması elzemdir. Doğu Türkistan'daki zulmün sesi olmak, bu zulmü tüm dünyaya duyurup durdurmak adına, yüce Türk tarihi huzurunda tüm Türk dünyasının seferber olması ve Uygur Türkleri için ellerini hatta gövdelerini taşın altına koyması gerektiği gün gibi ortadadır. Aksi takdirde yüzlerce yıllık Türk tarihi, hiçbirimizi affetmeyecek ve hepimizi mahkûm edecektir.

ŞİFA

Gönlümde sevdan, bir masalsı rüya
Gözlerinde parlaklık, yıldızlar kadar.
Sensizlik gecemde karanlık bir sal,
Kalbimde aşkın, sonsuzluk kadar.

Rüzgâr saçlarında dans eder alçakça,
Gönlüm seninle bulur her an bir şifa.
Coşarım sevginle, adını andıkça,
Sensiz geçen anlar, kalbimde yara.

Safa Kasapoğlu 12/B

SEN OLUNCA

Açmış kollarımı, bekliyorum seni
Koşup bana yine gel sevgili
Bu yağmurlar ki aşkımızın simgesi
Her bir zerresi sevda ateşi

Güneş gibi sıcacıktı gülüşün
Her seferinde yakardı bedenimi
Yanmaksa aşkın bedeli
Ben cehenneme bile razıydım sevgili...

Fatma Köse 12/C

İLK AŞKIM

Dünyaya, şu koca evrene, sığamıyoruz ama biz onunla birbirimizi sığdırmıştık kalplerimize. Onu ilk gördüğümde, gözlerinin içine ilk baktığımda, anlamıştım zaten hayatımın bir parçası olacağını.

Yazın ortalarına doğru köydeki evimizin tadilatı bitmeye başlamıştı. Merkezdeki evimizden eşyaları, köye çıkarmaya başlamıştık bile. Ben köyde değil, merkezde yaşamak istiyordum. Merkezde, istediğim zaman arkadaşlarımla dışarı çıkabiliyordum tabii köydeyken durum böyle olmuyordu. Köydeki evin bahçesinde ustalar çalışırken ben de kardeşimle top oynamak için sokağa çıkmıştım. O sırada yan evden gelen bir kızla tanıştık ve onu da oyunumuza dahil ettik. Ben topu duvara atmak isterken top, karşımızdaki evin bahçesine girdi. Hayatım tam o sırada değişmişti ama ben bunun henüz farkında değildim. Topu birisinin bana vermesini beklerken o sırada evin demir kapısı açıldı ve ben bir anda onun gözleriyle karşılaştım. İlk bakışta, bu bir aşk mı, yoksa bir hoşlantı mıydı, anlayamamıştım.

Köydeki evimizin tadilatı artık tam anlamıyla bitmişti. Hepimiz kendi günlük aktivitelerimize dönmüştük. Her akşam arkadaşlarımızla kapıya çıkar, oyun oynar ve sohbet ederdik. Hepimiz, birbirimizi yakından tanımaya başlamıştık ama aramızda kalsın ben en çok onu tanımak istiyordum. En sevdiği yemeğin ne olduğunu bilmek, hangi takımı tuttuğunu öğrenmek, kısacası onun hakkındaki her şeyi tek tek bilmek istiyordum. Sanırım ondan hoşlanıyordum ama bunu kimseye belli etmiyordum. Oyun oynadığımızda, onunla takım olmayı ve hep onun yanında kalmayı arzuluyordum. Sonra öyle bir zaman gelmişti ki sokağa bile çıkmaz olmuştuk. Herkes elindeki telefonla oynuyor, kimse kimsenin aklına bile gelmiyordu. Ama o, benim aklımdan bir saniye bile çıkmıyordu. Ben kendimi bildim bileli odamda durmayı seven biriyimdir. Evimize misafir geldiğinde, onlar gitmedikleri sürece odamdan çıkmadığımı bilirim ama o, çok farklıydı. Onun sesini duyduğum an yatağımdan kalkar, koşarak mutfaka giderdim. O zamanlar çay içmek gibi bir alışkanlığım yoktu. Sırf onun yanında durabilmek için o gidene kadar mutfakta oturur, dört beş bardak çay içerdim. O, hep erkek kardeşimle ilgilenir; onunla bilgisayar oyunları oynardı. Ben ise onlar oyun oynarken canımın çok sıkılmasına rağmen, sırf onu görebilmek ve onun yanında olabilmek için orada öylece dururdum.

İkimiz de gün geçtikçe büyüyor ve olgunlaşıyorduk. Ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyor, onun da artık bunu bilmesini istiyordum. Her gün birbirimize gidip gelmeye devam ediyor ve bir gün olsun ayrı kalmıyorduk. Evlerimiz birbiriyle bitişik olduğu için çok rahat iletişim kurabiliyorduk. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmiyordu. Ben ne yersem, evde onun sevdiği ne pişerse, ellerimle bir şey yaptığımda, özene bezene tabaklayıp camdan ona veriyordum ya da o gelip yiyordu. Merkeze her indiğinde, elinde bir poşet dolusu abur cuburla yanıma gelip hepsini bana veriyordu. Beraber çarşıya iniyor, yemek yiyor, sinemaya hatta denize gidiyorduk. O, futbol takımında olduğu için sık sık maça çıkıyordu. Elimden geldiğince maçlarını izlemeye gidip ona destek oluyordum. Kar yağdığında beraber kartopu oynayıp saatlerce yağın karın altında yürüyorduk. O, fotoğraf çekilmeyi hiç sevmezken ben, bütün anlarımızın fotoğraflarını çekiyordum çünkü hiçbir anın zayi olmasına izin veremezdim. Onunlayken dünyanın en mutlu insanı oluyor ve ondan hiç ayrılmak istemiyordum.

Zaman hızla akıp gidiyordu. Onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini fark ediyordum ama ikimiz de bu konudan açıkça bahsetmiyorduk. Ben, köyde kalmaya devam ederken o, ailesiyle beraber merkezdeki evlerine inmek zorunda kaldı. Her gün birlikteyken bir anda böyle bir ayrılık olması ikimiz için de hiç iyi olmamıştı. Birbirimizden uzak kaldığımız için en boş şeylerde bile kavga ediyor asla anlaşamıyorduk. Sonrasında bu kavgaların çok anlamsız olduğunu ve ilk kez ayrı kaldığımız için böyle davrandığımızın farkına vardık. Ayrı kaldığımız süre zarfında saatlerce telefonda oyunlar oynuyor, her gece görüntülü konuşarak uyuyorduk. Yan yana olamasak bile yine de çok mutluyduk, birbirimizi hiç kırmıyor sevgimizi her daim birbirimize belli ediyorduk. Sanırım gerçekten sevgiliydik. En başından beri aşkımızı birbirimize itiraf edemediğimiz için bir çıkma tarihimiz yoktu. Ama bu, sorun değildi. İkimizin doğum gününün tam ortasını çıkma günümüz ilan etmiştik. Doğum günleri, Sevgililer Günü artık benim için de bir anlam ifade ediyordu. Hayatım boyunca yaşamadığım bir duyguyu yaşıyordum; tarif edilemez, garip bir duyguydu. Aşkın ne olduğunu artık biliyor ve onu iliklerime kadar hissediyordum. Bir saniye olsun yüzümdeki gülümseme eksilmiyordu çünkü ben âşıktım.

Ölüm düşmüş ocağıma
Sokaklar her zamankinden sessiz
Karanlığın ezgisi bağlamış yüreğimi
Yollardayım yine sebepsiz ve sensiz

Mektuplar yazardım sana senli mektuplar
Artık çalışmaz olmuş postacılar
Ölüm düşmüş ocağıma meğer
Yollardayım yine sebepsiz ve sensiz

Sabahın selasını işitmez kulaklarım
Gönlüm hissetmiş olsa gerek
Kimdir bu ahir dünyadan göçüp giden
Doğduğum mahalleyi bana mahşer yeri eden

Gönül istemiş, namütenahi gelmiş cami avlusu
Sevdam beni bekler, kader razı gelmez
Bir ses ilişti evvel "Gelme oğul"
Ölüm düşmüş ocağıma meğer haberim yok

Ayaklarım gitmez, sesim çıkmaz olmuşken
Sana yazdığım son mektup ellerimden düşerken
Ne güzel gülüyordun, musalladaki çerçeveden
Ölüm düşmüş ocağıma meğer haberim yok

HABERİM YOK

Asu Dilara Uysal 12/B

SANCI

Güneş, henüz gökyüzüne yükselmemiş; ufuk çizgisinde belirmişti. Şehir uyanmak üzereydi. İnsanlar yavaş yavaş günlük telaşlarına dalarken Aylin'in içinde fırtınalar kopuyordu. Kopmakla da kalmıyor; Aylin, adeta oradan oraya savruluyordu.

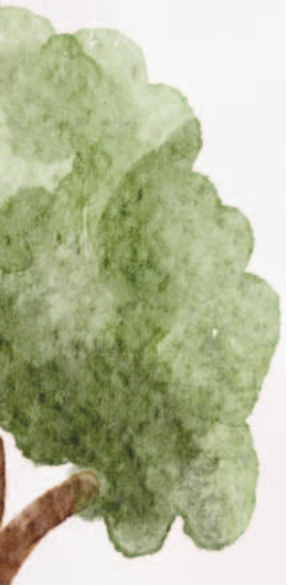
Aylin, sıradan görünümlü bir kadındı. Her gün, aynı işe gitmek, aynı yolda yürümek, aynı insanlarla etkileşimde bulunmak gibi sıradanlıkları vardı. Aylin'in içinde, kendisinin bile tanımlayamadığı koca bir boşluk bulunuyordu. İç dünyası karmakarışık düşüncelerle doluydu. Bu durum, her geçen gün Aylin'den bir şeyler koparıyordu. Gittikçe daha da derinlerde buluyordu kendini Aylin, daha da çıkmaz da...

Aylin'in zihni bir labirenti andırıyordu. Zihninin karmakarışık duvarları arasında, geçmişten gelen anılarla dolu odalar bulunuyordu. Gençliğinden kalma neşeli anılar, aşkla örülü zamanlar ve zamanla silikleşen hayaller... Zihninin en derininde, kilitli bir kapıyla korunan karanlık bir odası daha vardı. Bu oda, Aylin'in ruhunda sakladığı acıları, korkuları ve hüsrancıları misafir ediyordu. Aslında o oda, Aylin'in ta kendisiydi fakat Aylin kendiyle yüzleşmekten korkuyordu. Kendinin kim olduğunu, neler yapabileceğini unutmuş ve en önemlisi de eski Aylin'i unutmuştu. Ta ki onunla tanışana kadar... Çok olmamıştı tanışalı belki ama Aylin, iç dünyasındaki gri tonları onunla renklendirmeye başlamıştı. Zamanla, bu adamla olan ilişkisinin onu içsel bir dönüşüme sürüklediğini fark etti. Ancak yine de kilitli kapıyı açmaya tam anlamıyla cesaret edemiyordu. İç dünyasının derinliklerinde sakladığı acı ve yaralarla yüzleşmekten korkuyordu. O oda, geçmişle hesaplaşma ve kendini tam anlamıyla ifşa etme korkularını barındırıyordu.

Aylin, mehtaplı bir gecede verdi kararını. İç dünyasındaki kilitli kapıya doğru adım atacaktı. Korku ve endişeyle titreyen elleriyle kapıyı açtığında, geçmişin izleriyle yüzleşmek zor olacaktı. Ancak Aylin, cesaretini topladı ve adımını attı. İç dünyasının labirentlerinde dolaşırken yaşadığı acıları anlamaya başladı. Her hatıra, bir ders ve iyileşme fırsatıydı. Aylin, kendi iç dünyasındaki bu yolculukla kendini keşfetmeye başladı ve kilitli kapıyı açtıkça özgürleşti. Özgürleştikçe hem eski Aylin'i hem şimdiki Aylin'i daha da benimsemişti.

Aylin, iç dünyasında bir denge buldu. Geçmişin yükünden kurtularak şimdiye odaklandı, geleceğe umutla bakmaya başladı. İç dünyasındaki değişim, dış dünyasına da yansımıştı. Renkler canlanmış, gri tonlar yerini birbirinden güzel renklere bırakmıştı. Aylin bakış açısını değiştirmiş, içsel huzuru bulmuştu.

İlayda Yılmaz 12/C

İSTİKLAL MARŞI VE BAĞIMSIZLIK

İstiklal Marşı, Türk milletinin tarih sahnesindeki bağımsızlık mücadelesini en etkileyici şekilde ifade eden milli bir manifestodur. Mehmet Akif Ersoy'un kaleminden çıkan bu destanı, sadece bir marş olarak değerlendirmemek gerekir. Aynı zamanda bir milletin onuru, vatan sevgisi ve bağımsızlık tutkusuyla yoğrulmuş bir ifade biçimidir.

İstiklal Marşı, Türk milletinin Kurtuluş Savaşı sırasındaki direnişini yansıtarak milli birliği ve beraberliği pekiştirir. Her bir dizesinde yankılanan vatan sevgisi, özgürlük arzusu ve kahramanlık duyguları, Türk milletinin bağımsızlık ateşini canlı tutar. Milli marşın yüceliği, gelecek kuşaklara bir miras olarak aktarılan ulusal bir duruşun simgesidir.

İstiklal Marşımızın her bir kıtası, Türk milletinin tarih boyunca gösterdiği direnişi, cesareti ve kararlılığı anlatır. "Korkma!" diye başlayan mısraları, milletin kendi kimliğine ve bağımsızlığına olan güvenini simgeler. "Çatma, kurban olayım çehreni ey nazlı hilal" ifadesinin, marşın son bendinde yerini "Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilal"e bırakması ise vatanın timsali olan sevgiliye-bayrağa-bağımsızlık ateşinin yakıldığını müjdelir.

Mehmet Akif Ersoy; İstiklal Marşı'nda, dilin ve sözün gücünü kullanarak sadece bir dönemin değil, gelecek nesillerin de gönlünde yaşayacak bir anlam bütünlüğü oluşturur. Türkçenin zenginliği ve ifade kabiliyeti, İstiklal Marşı'nda adeta bir şölen hâline gelir; milli bir duyguyu ifade etmekten öte, bir milletin diriliş çığlığını yankılar.

İstiklal Marşı, bugün hâlâ Türk milletinin kalbinde bir özgürlük ilahisi olarak yankılanır. Bağımsızlık mücadelesinin izlerini taşıyan bu kudretli eser, Türk milletinin tarih boyunca göstermiş olduğu azim ve kararlılığın, bağımsızlık tutkusunun somut bir ifadesidir. İstiklal Marşı; gelecek kuşaklara millî kimliğin ve bağımsızlık mücadelesinin anlamını öğreten, Türk milletinin kahramanlık destanını en güçlü şekilde ifade eden bir şaheser olarak sonsuza kadar yaşayacaktır.

Türker Uzun

12/B

Küçürek Öyküler

Sensizlik

“Ne yapıyorsun?”
“Sensizliği dinliyorum.”
“Bir şey duyabiliyor musun peki?”
“Hayır, çünkü buna engel oluyorsun.”
Esmâ Naz Güler 12/C

Kalbim

“Neredesin?” dedi.
“Buradayım.” dedim.
“Neredesin?” dedi.
“Kalbini işaret ettim.”
Sevde Memişoğlu 12/C

Kaybediş

Bu akşam biri kaybedecek, dedi adam.
Kaybedenin kim olduğu çoktan belli oldu, dedi kadın.
Çünkü bu, ilk yenilişi değildi.”
İlayda Yılmaz 12/C

Sevinç Gözyaşları

Yıllardır bu anı bekliyordu. Doktorun son söylediği sözler geldi aklına. Asla ama asla bu hastalıktan kurtulamazsın, demişti. Kapıdan bütün heybetiyle giren kocasının elindeki kâğıtlara baktı. Kâğıdın içinden kötü bir şey çıkmaması için dua ediyordu. Kadın, gözyaşlarına hâkim olamamıştı. O sırada kocası tebessüm ederek “Bunlar bizim sevinç gözyaşlarımız.” dedi.
Ömer Faruk Kazmaz 12/B

Dipsiz Kuyu

Dipsiz bir kuyudayım şimdi, umutsuzluğa uzanan bu elle. Varlığından, birkaç parça hayal kırıklığı kaldı geriye. Sonsuzluğa uzanan bu yolda, kimdi yoluma taş koyan?
Rümeysa Demir 12/B

Unutulmaz

Beni hatırladın mı, dedi kadın. Seni unutabilmek ne mümkün, dedi adam.
Hilal Kaya 12/B

Ses

Gözlerimi açtığımda bir odadaydım.
Geceydi sanırım, her yer kapkaranlıktı.
Bir ses geliyordu uzaklardan.
Neyin sesiydi bu?
Umutun mu, yoksa ölümün mü?
Melisa Yılmaz 12/A

Bence de

Öylece oturmuş, kendimle konuşuyordum, ta ki kapı çalınca kadar. Çıktı geldi bir anda can dostum. Çözmemiz gereken acil bir konu var, dedi. Sakinliğimi koruyarak “Bence de...” dedim.
Büşra Aşçı 12/B

Göremiyorum

“Gün gün bitiyorum. Gözlerim mi kör, göremiyorum seni.”
“Hayır, o kadar mutlusun ki görmeni istemiyorum beni.”
Fatma Köse 12/C

Ekim Ayazı

“Git.” dedi sebepsizce, bana daha yolumu göstermeden. Bavulumla buldum kendimi; ayaza çekmiş bir ekim ayazında, tren garında.
Asu Dilara Uysal 12/B

Küçürek Öyküler

Yeni Bir O

Tekrar birbirimize dönmüştük, hiçbir şey olmamış gibi. Bana, önce sayıp söven sonra sarılıp öpen bir anne gibi baktığını söylediler. Oysa bilmiyordu içimdeki dinmek bilmeyen fırtınaları. Dayanamayıp kapıyı yüzüne örtmüştüm, yeni bir onu bırakıp.

İlayda Sancaktutan 12/B

Rüzgâr

Kan ter içinde uyanmıştım düşümden o sabah, kimsesiz. Pencereden dışarı bakmak, hava almak istiyordum. Keskin bir sonbahar rüzgârı, sarı bir idam ipini andıran saçlarımı geriye doğru savurdu. Pencereden içeriye bir yaprak girdi, istemsizce gülümsedim. Yakında o gelecekti.

Hatice Nur Büyük 12/A

Ölü

Senden sonra bir türlü gelemedim kendime. Kalbim, kırık bir cam parçası; bedenim, erimiş bir buz tanesi... Ölüydüm artık, kalbi yok olmuş bir ölü...

Ebru Yanık 12/A

Ne Güzel Şey

Ilık ve rüzgârlı bir sonbahar akşamı dışarıyı izliyordum, dalmışım. Ne güzel şeydi seni düşlemek... Önce bir uğultu hissettim, sonra yüzüme yine bir sensizlik çarptı.

Özlem Fırat 12/C

Uzak

Sonbaharın hüznü, içimdeki sen umudunu kaybettirmeye başladı. Soğuk esen rüzgârın can yakan acısı sensizliğe eşlik etti. Yalnızlık, hiç bu kadar zor gelmemişti. Şimdi düşlerim, hiç olmadığı kadar senden uzak...

Asu Dilara Uysal 12/B

Sanrı

Uykumdan, karnımın kazındığı hissederek uyandım. Yer yatağında yatan ablamı uyandırıp ona acıktığımı söyledim. “Yine mi?” diye söylendi. Uykulu gözlerle mutfığa ilerlediğimiz esnada, koridorun ışığının yandığını fark ettik. Neyse ki annemmiş.

“Oğlum, n’oldu; acıktın mı yoksa?”

“Ablamla bir şeyler atıştıracaktık anne.” Annem derin bir iç çekti ve gözünden süzülen yaşlarla, “Ablanla mı?..” dedi.

Melek Dursun 12/A

Onsuzluk

Yine aynı yerde rastladım ona. Ben ona bakıyordum, o ise yoluna. Bütün detaylarını ezberlemiş olmama rağmen, yüzüne her baktığımda ayrı bir hayranlık duyuyordum. O, yoluna gitti; ben ise onsuzluğa.

Ebrar Yetim 12/A

Yalnızlık

Rüzgârın umudumu alıp götürdüğü bir sonbahar günü, sokaktan gelen sesler yalnızlığıma vurdu. Kahvemi alıp her zamanki köşeme geçtim ve pencereden, kalabalıklar içindeki yalnızlığımı izledim.

Esra Atabay 12/C

Savruluş

Bu yolun sonu yoktu, bilirdi. Yine de umut içinde yürümeye devam ederdi. Sonunda yalnız kalacağını söyledim ama o, düşlere dalmaya devam eder; beni dinlemezdi. Yüzü, fırtınalı bir eylül sabahında sallanan ama yıkılmayan bir ağacın savruluşunu andırırdı bana.

Sümeyye Berre Koto 12/B

MÜBAYENET

**Gecenin sükûtunda elveda dediğini duydum.
Kelimelerin kalbimde yankılandı: zalim ve bir hilaf.
Ayrı yollara gideceğimiz günün geleceğini hiç düşünmezdim.
Ama şimdi yapayalnız kaldım; sonsuz, acı dolu günlerin deryasında boğuluyorum.**

**Paylaştığımız anlar artık uzak bir düşünce gibi geliyor.
Bir zamanlar üstüne titrediğimiz aşk, şimdi harabe hâlde yerde yatıyor.
Parçalanmış aşkımızın parçalarını toplamak bana kaldı.
Onları toplayıp kalbimin içine gömeceğim günü bekliyorum.**

Melek Dursun 12/A

BU ADAM

Haykırır durur
İçimdeki sen aşkı
Bütün kalemler
Seni karalar kâğıtlara

Kara kış vurur
Aklımın karalarında
Bir seni bulurum
Islak siyah saçlarında

Aynalarda senin yüzün
Şarkılarda senin sesin
Gelir aklıma her gün
Senin sevgin, senin hasretin...

Karda yeşeren bir çiçek misali
Bu özlem bir gün sona erecek
Gözlerin, ellerin
Bu kadınla yeşerecek...

İclâl Yener 12/C

SENSİZLİK

Sensiz kötüyüm, çoktur derdim,
Seni dağlara, kuşlara derdim.
Neredesin ey sevgili yâr,
Sensizlikten arttı
Dert üstüne derdim.

Sensizken
Güneşin dahi eritemediği
Bir kardım.
Hülyan gelince gözümün önüne,
İçimi kor gibi yakardın.

Melisa Aslan 12/C

“DÖNÜŞÜM” ÜZERİNE

ESERİN ADI: Dönüşüm

ESERİN YAZARI: F. Kafka

ESERİN SAYFA SAYISI: 74

ESERİN BASIMEVİ, BASIM YILI VE TARİHİ: İş Bankası Yay. Mart 2022, 1st.

ESERİN KONUSU: Gezici bir pazarlamacı olan Gregor Samsa'nın bir sabah uyandığında kendisini böceğe dönüşmüş bir hâlde bulması ve bunun ardından değişen yaşamı anlatılır.

ESERDEKİ ÖNEMLİ KİŞİLER VE TEMEL ÖZELLİKLERİ

Gregor Samsa: Ana karakterdir. Pazarlamacıdır. Bir sabah böceğe dönüşmesiyle hayatı altüst olur. Yeni hayata uyum sağlamaya çalışsa da ailesinden gitgide uzaklaşır ve yalnızlaşır.

Baba Samsa: Baba sömürücü, baskıcı, soğuk ve rahatına düşkün bir karaktere sahiptir.

Anne Samsa: Gregor'un annesi eserde başlarda anaç, zaman zaman annelik duyguları kabaran bir karakterdir. Gregor'un dönüşümden sonra ise onu pek görmek istemez ve eserin sonunda eski rahatına kavuşmak isteyen biri hâline gelir.

Grete: Gregor'un kız kardeşidir. Başlangıçta Gregor'u anlayan ve onun bakımını üstlenen biri karakterdir. Onu bu hâliyle yalnız bırakmak istemez ve ona ilgi gösterir. Ancak üzerine yüklenen sorumluluk sebebiyle Gregor'a olan ilgisini keser ve sonunda ondan kurtulmak ister.

Müdür Bey: Gregor'un babasının borcu dolayısıyla çalışmak zorunda olduğu yerin sahibidir. Ciddi ve işe düşkün bir karakterdir. Çalışanlar onun için değersiz kişilerdir.

Kiracılar: Gregor'un ailesinin evine gelen kiracılar son derece titiz, düzene önem veren ve ciddi kişilerdir. İçlerinden en çok konuşanı diğerlerinin üstü konumdadır ve grubu genellikle o yönetir.

Hizmetçi Kadın: Hizmetçi kadın yaşlı, dul ve uzun boylu bir kadındır. Gregor'dan tiksинmeyen bir karakterdir.

ESERDE YER VE ZAMAN

Samsa ailesinin evi/ Olayın geçtiği zaman kesin bir şekilde belli edilmese de olayların birkaç aylık bir sürede gerçekleştiği anlaşılabılır.

ESERLE İLGİLİ YORUMUNUZ NEDİR?

Eseri beğendim. Eser; bazı insanların aslında göründükleri gibi olmadığını, var olan işleyişin bozulmasıyla gerçek yüzlerinin ortaya çıktığını böceğe dönüşen bir insan üzerinden sembolik olarak anlatmış.

ESERDE OLMAK İSTEDİĞİNİZ KİŞİ KİM?

Gregor Samsa'nın kız kardeşi Grete olmak isterdim fakat Grete gibi kardeşime sonradan sırt dönmez, ona yakınlığımı her zaman gösterirdim. Anne ve babama karşı kardeşimi savunurdum.

ESERDE EN BEĞENDİĞİNİZ YER/BÖLÜM NERESİ?

Samsa'nın yataktan çıkmak ve trene yetişmek için yöntemler geliştirdiği bölüm.

ESERDE ANLATILANLARIN GERÇEK HAYATLA İLİŞKİSİ NEDİR?

Bir insan, gerçekten bir böceğe dönüşemez elbette ama kendini bir böcek gibi hissedebilir. Yakın çevresi; insana, kendini bir böcekmiş gibi hissettirilebilir.

ESERDE SİZİ ETKİLEYEN CÜMLELER HANGİLERİ?

"Sürekli değişen, hiç kalıcı ve samimi olmayan insan ilişkileri... Şeytan görsün hepsinin yüzünü."

"Değer, vaktinde bilinmeli."

"Neden biraz daha uyuyup bu saçmalığı unutmuyorum."

"Herkes, beraberinde taşıdığı bir parmaklığın ardında yaşıyor."

"Kirli bir camdan bakıp herkesi ve her şeyi kirli sanıyorsunuz."

ESERİ SİZ TAMAMLASAYDINIZ NASIL BİTİRİRDİNİZ?

Gregor Samsa, ölmezdi. Grete, onun her zaman yanında olurdu. Ona hak ettiği sevgiyi verir ve kardeşini değerli hissettirirdi. Gregor insana dönüşür ve kardeşi Grete'i konservatuvara gönderirdi. Grete ile, anne ve babasını terk edip yeni bir düzen kurarlardı.

dönüşüm

FRANZ KAFKA

“AYLAK ADAM” A BAKIŞ

Romanın Adı: Aylak Adam

Romanın Yazarı: Yusuf Atılgan

Romanın Sayfa Sayısı: 192

**Romanın Basımevi, Basım Yılı
ve Tarihi:** Can Yay. 2022, İstanbul.

Romanın Konusu

Kötü bir babaya sahip C.’nin, kendisini mutlu edecek ve hayatına anlam katacak değeri arama çabasıdır.

Romandaki Önemli Kişiler ve Temel Özellikleri

C.: Romanın baştan sona odaklandığı kişidir. Tam ismi roman boyunca paylaşılmaz. Maddi açıdan rahat olan ve çalışmasına gerek olmayan şehirli, aydın, aylak bir birey.

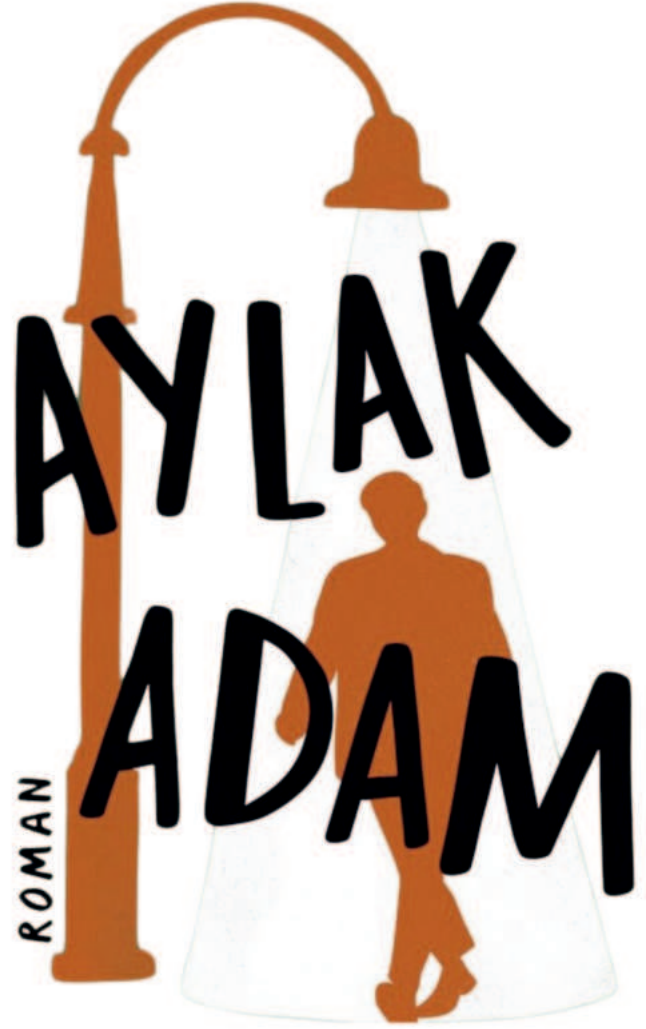
B.: C.’nin gerçek sevgiyi paylaşabileceğini düşündüğü birisidir. C.’nin aradığı ama Güler’in peşinden gitmeyi tercih etmesiyle, birliktelik yaşayamadığı kişidir.

Güler: C. ile bir süre birliktelik yaşayan, sıradan bir hayat düşleyen ve C.’ye göre olmayan birisidir. C. ile bakış açıları farklıdır.

Ayşe: C. ile iki kez birliktelik yaşamasına rağmen ikinci birlikteliklerinde C. tarafından terk edilme duygusu yaşar ve ayrılırlar.

C.’nin Babası: C.’nin benzemekten korktuğu kişidir. C. babası için “Babam adamsa ben olmayacaktım.” der.

Sadık: C.’nin ressam arkadaşlarından.

Romanda Yer ve Zaman

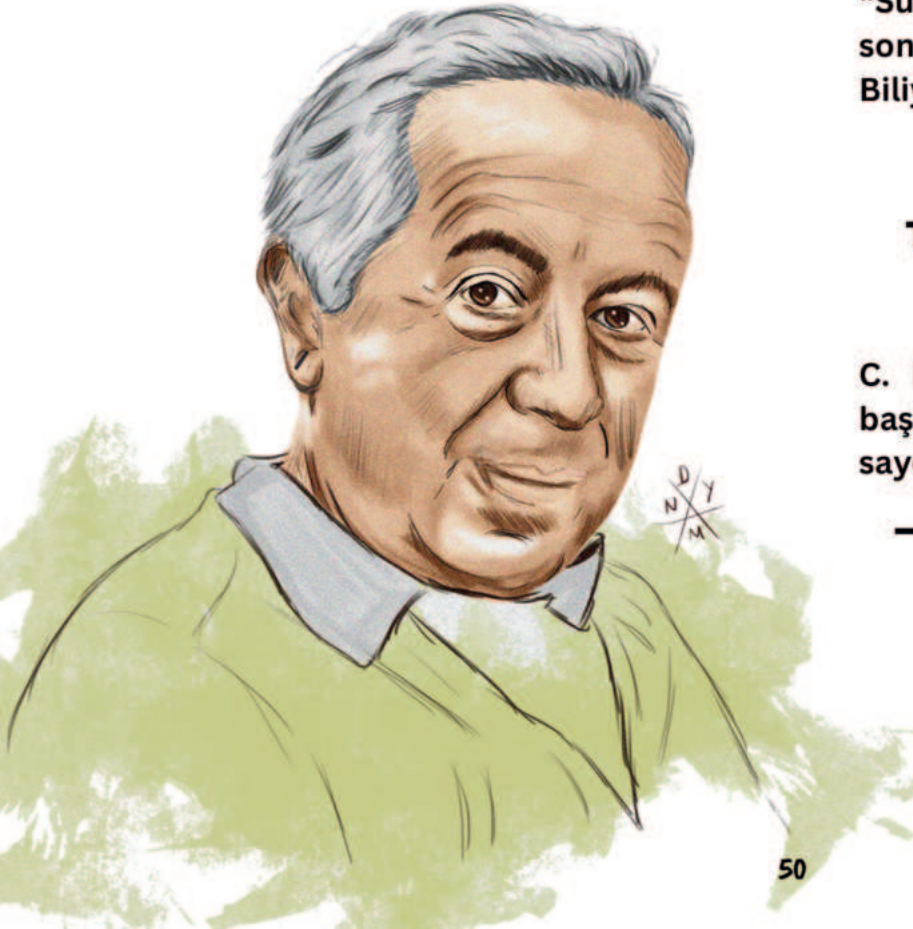
İstanbul, 1950'li yıllar (Yazar, "Kış" bölümüyle başladığı hikâyesini, "İlkyaz", "Yaz" ve "Güz"den oluşacak şekilde, dört kısım hâlinde sunar.)

Romanla İlgili Yorumunuz Nedir?

Romanı beğendim. Roman, mutluluğun ve değerli bir hayatın dolu bir ceple satın alınamayacağını çok güzel aktarmış.

Romanda Olmak İstedığınız Kişi Kim?

C.nin arkadaşlarından Sadık olmak isterdim. Çünkü C.nin ruh hâlini, düşüncelerini kendinden dinlemek ve C.yi dışarıdan bir gözle izlemek isterdim.

Romanda En Beğendiğiniz Yer/Bölüm Neresi?

Ayşe deniz kenarında resim çizerken C.'nin onu seyrettiği bölüm.

Romanda Anlatılanların Gerçek Hayatla İlişkisi Nedir?

Gerçek hayatta yaşanabilir. Zaman zaman hepimiz bir arayış içine giriyoruz. Hayatımıza mana katan değeri bulmaya çalışıyoruz. Kimimiz bunu başarırken kimimiz başaramıyor.

Romanda Sizi Etkileyen Cümleler Hangileri?

"Dünyada hepimiz; sallantılı, korkuluksuz bir köprüde yürür gibiyiz."
"Huzuru, yaşadığı günde bulamayan insana kurtuluş yoktu."
"Sustu. Konuşmak gereksizdi. Bundan sonra kimseye ondan söz etmeyecekti. Biliyordu, anlamazlardı."

Romanı Siz Tamamlasaydınız Nasıl Bitirirdiniz?

C. hayatının anlam kazanmasının bir başkası tarafından değil, kendi sayesinde olabileceğini anlardı.

Hatice Nur Büyük 12/A

Alemlerin Efendisi'ne,

Salat ve selam sana olsun sevgili Peygamber'im... Sana bu yazıyı, ölümünden yaklaşık 1391 yıl sonra ümmetinin parçası olan bir çocuk olarak yazıyorum. Senin nur yüzünü görmek, cennetin bir esintisi olan kokunu içime çekmek için neler vermezdim.

Küçükken geceleri saçlarımızı okşamaya geldiğin söylenirdi bizlere. Benim saçlarımı okşadın mı diye merak ederdim hep can peygamberim. Hatta bazı geceler, seni rüyamda görmek duasıyla uyurdum. Senden sonra her şey çok değişti. Herkes sana hasret ama çoğu senin yolunda değil. Bir şeyler yapıyoruz ama asla yeterli değil, biliyoruz. Dünyada o kadar zulüm var ki bitmek bilmiyor: açlık, susuzluk, savaşlar, katliamlar... Afrika'da insanlar, kilometrelerce yol gidiyormuş temiz bir içme suyu bulabilmek için peygamberim. Buna karşılık öyle bir kesim var ki elindeki nimetin kıymetini bilmeyen, onu israf eden...

Bizlere, hep senin merhametin, doğruluğun, adaletin anlatıldı. Sen, her lokmanı paylaşırdın. Mazlumları gözetirdin. Şimdi çoğu insan, kendi bencillik kuyusunda boğuluyor. Zalim, sevgisiz, düşeni itekleyen bir kesim var. Sen, her seferinden "Ümmetim, ümmetim..." derken ümmetin sana layık olamadı. Ama her şeye rağmen senin yolundan gitmeye çalışanlar da var. İyi ki varlar. Zalimliğin gölgesinde bastırılmayı kabul etmeyip zulme boyun eğmeyen insanlar... Söz veriyorum sana. Ben de onlardan olacağım. Yaktığın merhamet ışığının sönmemesi için çabalayacağım. Zulmün karşısında susan dilsiz şeytanlardan olmayacağım. Seni seviyor ve sana çokça özlem duyuyorum.

Hasret Kaya 9/C

AŞK MASALI

Dilimde dolaşan puslu sözcükler,
Sevda rüzgârlarıyla savrulur zamanda.
Gökyüzünde kaybolan bir güneşin ardında,
Bir umut ışığı belirir ufukta.

Ormanın derinliklerinde çırpınan yapraklar,
Bizim hikâyemizi anlatır rüzgârlara
Bir nehir gibi akar zaman, kaybolur gizemli yollar,
Yıldızların altında gece yazılan masallar

Hayal kurarız birlikte, uçarız bulutlarda
Bir kuyruklu yıldız gibi kayarız sonsuzluğa.
Şiir olur gideriz,
Bir ömür boyu sürecek bu aşk masalında.

Türker Uzun 12/B

YOKLUĞUNDA

Adımlarımı sayıyorum, kaldırım taşlarında
Karanlığa yürüyorum, gecenin boşluğunda
Varmayı umuyorum ellerinin sıcaklığına
Tutmak istiyorum ellerinden bir kez bile olsa

Ağlıyor deniz, çınlıyor gökyüzü yokluğuna
Meltemler haykırıyor bu ayrılığa
Sana besteliyorum bu şiiri ay ışığında
Duymanı istiyorum bir kez bile olsa

Yağmur Duman 12/B

CEHALET

Kasım ayının ilk haftasıydı. Argıncık köyünde havalar, yavaş yavaş soğumaya başlamıştı. Hamık Ağa, bir öğle vakti bütün köy halkını köyün küçük kahvehanesinde topladı. Köyde onun sözünün üstüne söz söylenmezdi.

"Ey, ahali nasılsınız, eyisinizdir inşallah. Başınızda benim gibi bir ağa varkene kötü olma gibi bir şansınız yohtur zaten. Şimdi diyirsiliiz ki bu ağa bizi niye buraya toplamıştır? Evet, Fiko getir bakam kâğıtları."

Fiko elinde kâğıtlarla gelir ve köy halkının önüne kâğıtları teker teker koyar. Ağa devam eder:

"Malum, gara gış gapıdadır, devletimiz bize iyilik etmiştir. Önünüzdeki kâğıtları, imzalarsaz devlet gış için sizlere odun ve kömür yollayacaktır."

Köy halkının okuma yazması olmadığından, köylüler kâğıtta yazılanları anlamazlar. Köylülerin kâğıtları imzalayacağı sırada kahvehanenin kapısı açılır ve içeriye bir adam girer. Kapının açılmasıyla bütün köylüler kapıya doğru bakarlar, buna Hamık Ağa da dâhildir.

"Buyur kime bakmışsan?"

"Merhaba Ağa'm, ben Ercüment. Aşağıdaki köydenim. Lütuf buyurursan ailemle buraya yerleşmek istiyem, ver bi elin öpem."

"Estağfurullah gel, otur şöyle, şimdi azcık işim vardır, sonra konuşucuz sennen."

Adam onaylar gibi kafasını öne doğru eğer. Sonra köylülerin yakınındaki bir masaya oturur. Köylülerin önündeki kâğıtlar dikkatini çeker ve köylülere biraz daha yaklaşır. İçlerinden birine fısıldayarak:

"Selamünaleyküm gardaş, hepinizin önündeki kâğıtlar da nedir böyle?"

"Aleykümselam gardaş, hoş gelmişsen. Devlet gış için bize odun, kömür vereceymiş, o yüzden imza neyin gerekiyormuş, onu atıyoruz."

"Gardaş ver hele bakayım bi, kâğıtta ne yazıyor."

"Gardaş, sen okumayı bilersen? Ey ey, al oku bağam, ne yazar."

Adam kâğıdı eline alır, maddeleri okumaya başlayınca işin aslını anlar. Kâğıtta "Elimde bulunan arsaların üçte ikisini, kendi rızamla Hamık Ağa'ya devrediyorum." yazıyordu.

Ercüment yanındaki adama doğru yönelir ve ona der ki:

"Sakın bu kâğıdı imzalamayasan hemşehrim, başın fena hâlde yanar, bilesin."

"Sen ne diyirsen gardaş, nasıl başım yanar?"

"Şimdi bak gardaş, bu ağa dediğiniz adamın dağıttığı kâğıdı okudum, kâğıtta odun ve kömürle ilgili hiçbir şey yazmıyor."

"E, ne yazıir peki gardaşım?"

"Elimde bulunan arsaların üçte ikisini, kendi rızamla Hamık Ağa'ya devrediyorum."

"Ne, ağzından çıkan şeyi, gulağın duyar mı senin, ağam öyle bir şey yapmaz."

"Bak gardaşım, ben sizi düşündüğümünden söylüyorum, kâğıtta yazanı okumadan niye imzalıyorsun?"

"Ağam her zaman bize böyle kâğıtlar imzalatır. Bizim okuma yazmamız yok. Ağam okur, biz imzalarık. Bir kopyasını da bize verir."

"Gardaş, bu ağanız sizin mallarınıza el koyacak, buna dur demeniz gerek."

O sırada dışarıdan biri gelir ve Hamık Ağa'yı çağırır. Ağa dışarı çıkarken şöyle seslenir:

"Gıymetli halkım, şimdi dışarıda azcık işim vardır. Geldiğimde kâğıtları toplayım bilesiliiz."

Ağayla birlikte yancısı Fiko da dışarıya çıkar. O sırada kendini köylü olarak tanıtan Ercüment, kahvehanenin ortasına geçer ve köylülere seslenir:

"Kıymetli gardaşlar, beni dinleyesiniz, size önemli bir şey açıklayacağım."

Bütün köy halkı adama dönerek onu dinlemeye başlar.

"Sakin önünüzdeki kâğıtları imzalamayasınız, ağanız sizi kandırıyor."

Bunu söyledikten sonra kahvehanede homurdanmalar başlar. Hep bir ağızdan,

"Sen ne dersin, ağamız bize kötülük yapmaz."

"Gardaşlarım, ben aslında köylü değilim. Ben, köyünüze yeni atanan öğretmenim. Ağanız sizin eksik yönünüzden faydalanarak mallarınıza el koyacak hatta önceden size imzalattığı kâğıtlarla koymuş da olabilir. Bu yaptığı yanında kalmamalı, hem kendisi hem de yancısı gereken cezayı almalı.

"Şimdi ağaya bir şey belli etmeyin, gerisini bana bırakın. Ama biriniz şu an benimle gelmeli, bir kişiye ihtiyacım var."

Köylülerden birisi gönüllü olur.

"Gardaşım, senin adın nedir?"

"Mehmed, ağam. Sıska Memed derler bana."

"Şimdi Mehmet, bana önce ağam demeyesin bu bir. İkincisi bu ağa size bundan önce de kâğıtlar imzalattmış ve bir tanesini de size vermiş, bana o kâğıtlar lazım."

"Hemen ağam, şey öğretmenim. Karım döşeğin altında saklar onları."

Mehmet kâğıtları aldığı gibi öğretmene verir. Ercüment, kâğıtları okuyunca şok olur; sadece arsaları değil evlerindeki eşyaları, devletten gelen yardımları ve yıkık dökük olsa da köylülerin evlerini bile kendine devrettirmiştir.

Öğretmen, Mehmet'e dönerek:

"Tamam gardaşım, sen kimseye çaktırmadan kahvehaneye dön, gerisini ben halledeceğim."

"Öğretmen Bey, Allah senden razı ola; Rabbim Hızır gibi gönderdi seni bize."

"Ne demek gardaş. Allah sizden de razı ola."

Öğretmen; kâğıtlarla polise gider, olup biteni anlatır ve Hamık Ağa'yı şikâyet eder. Ağa kahvehanede oturmuş nargilesini içerken jandarma baskın yapar. Ağayı ve yancısı Fiko'yu tutuklar. Ağa neye uğradığını şaşırır ve söylenerek kahvehaneden çıkar. Çıkarken birkaç cümlesi anlaşılır:

"Bırakın beni, bırakın. Suçsuz olduğum kanıtılsın, bi dışarı çıkam, o zaman bu Argincik köyünü başınıza yıkıcıim bilesiiz."

Bütün köylü öğretmene teşekkür eder. O sırada öğretmen:

"Gardaşlarım, bu benim insanlık görevimdi ama sizden bir şey istirham edeceğim. Bir an evvel okumayı yazmayı öğrenmenizi istiyorum. Çünkü artık bırakın okuma yazmayı bilmeyenleri, bilenleri bile kolayca kandırabiliyorlar.

Bir köylü, öğretmene dönerek:

"Bizden yaş geçti artık beyim, ne okuma yazması..."

Öğretmen, köylülere döner ve şu dizeleri okur:

*"Okumanın yaşı yoktur arkadaş
Yedisinde başlar yetmişe kadar
Bence seferberlik ilan etmeli
Edirne'den tutun ta Muş'a kadar*

*"Okumak insanın zihnini açar
Okumuş insanlar doğruyu seçer
Her canlının ilmi okuldan geçer
Karıncadan tutun ta kuşa kadar"*
Âşık Enver Gürkani

Melisa Aslan 12/C

Eğitimi kutsi bir yol bilip de çıktık yola
Zorluklara göğüs gerip ufku açtık daima
Ailemizden uzakta, özgeci bir edayla
Tohum saçtık umutla yurdun dört bir yanına

Filizlenen fidanlar yarınların saf muştusu
Dokunmaktır bir cana öğretmenin tek arzusu
Gölgesinde demlenir duyguların en kuytusunu
Işık saçtık umutla yurdun dört bir yanına

Canların sızısıyız, çıkmaz sokak rehberleri
Söndürmeyiz kandilleri, bozarız tüm ezberi
Elimizde şekillenir bir vatanın kaderi
S'özü saçtık umutla yurdun dört bir yanına

Ayrılısak da zaman zaman biriz biz hep gönülden
Bir yüreği sarmak için, yılmayız biz mihnetten
Dileğimiz razı olsun Hak, edilen gayretten
K'özü saçtık umutla yurdun dört bir yanına

Onur KELEŞ
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

**Sağlık ordusuyuz biz, duyun artık sesimizi
Kulak verin de dinleyin, şu haklı sözümüzü
Gece gündüz demeden tutarız nöbetimizi
Çok mu şey istiyoruz, bilin kıymetimizi.**

**Çalışma azmimiz, gayemizdir iyiliğiniz
Çalışmaktan kurumuşken ilik ve kemiğimiz
Sağlıklı bir nefes içindir, tüm mücadelemiz
Çok mu şey istiyoruz, bilin kıymetimizi.**

**Cana can olalım der iken canımızdan olduk
Derdinize deva ararken dertlere boğulduk
Kendimizi bir köşede sorgular iken bulduk
Çok mu şey istiyoruz, bilin kıymetimizi.**

**Melek FAZLIOĞLU
Meslek Dersi Öğretmeni**

Çizi- yorum

HANGİ SOSYALLİK?

Hayatın en önemli yanı gerçekliğıdir. Birçok açıdan sosyal olmak bize fayda sağlar ancak günümüzdeki anlamıyla sosyallik, bize fayda sağladığı kadar zarar da vermekte.

Birçoğumuz şu anda aktif olarak belli sosyal medya ağlarını kullanıyoruz, bu ağları hayatımıza dâhil ediyoruz hatta artık dâhil etmekle kalmıyor, bu sosyal ağların yaşantımızı şekillendirmesine de izin veriyoruz. Arkadaşlarımızla yüz yüze görüşmüyor, yağmurlu bir havada dışarı çıkıp toprak kokusunun tadını çıkaramıyoruz. Bunun yerine sosyal medya dili ile "facetime" görüşmeler yapıyoruz. Yağmur sesini; telefon, tablet ve bilgisayardan açıp dinliyoruz. Peki, soruyorum sizlere: Bunlar gerçekliğin yerini alır mı? Aynı hazzı yakalayabilir miyiz? Birçoğumuzun saplandığı bu sanal dünya, bizlere birçok konuda zarar vermeye başlıyor. Radyasyon sebebiyle hastalıklar artıyor, iletişimsizlikten dolayı bazı psikolojik sorunlar ortaya çıkıyor, hareketsizlik ve sağlıksız beslenme yüzünden obezite oranı artıyor.

Sosyal medyayı hayatımızdan biraz bile olsa uzaklaştırmak bize bağlı. Bu konuda kendimize güvenmeli; telefonsuz, internetsiz, sanal dünyasız yaşayabileceğimize kendimizi inandırmalıyız. Sanal sosyallikten çıkıp gerçek sosyalliğe doğru adım atmamız.

Sümeyye Berre KOTO

12/B

YAPA- YALNIZ

Yine yeni bir güne uyanmıştım, aslında sözde yeni bir gün... Her günümün aynı geçtiği şu hayatıma, sıradan bir gün daha eklenecekti. Dışarıya çıkıp kafamı toplayacağım sessiz sakin bir yer aramaya başladım. Sonunda oturacak bir yer buldum. Bir kadın, çocuğunu salıncakta sallıyordu. Çocuk sallanırken havaya gülücükler saçıyor, sarı saçları rüzgârın etkisiyle dalgalanıyordu. Ne kadar da güzel gülüyordu. Küçüklüğümden annemin beni bir kez bile parka götürmediği geldi aklıma. Bu yaşıma kadar bana sarılıp beni öptüğü bir gün bile olmamıştı. Ne şanslı bir çocuktu ki annesi onu güldürüyor, onunla oyunlar oynuyordu. Kalbime bir ağrı girdi, bu seferki daha derin ve daha acı verici. Yirmi yıllık hayatım boyunca mutlu olduğum bir yıl var mıydı ki? Hayır, mutlu olduğum bir gün bile yoktu. Ben mi mutlu olmayı hak etmiyordum? Hep mutsuz olacaksam bu hayatı neden yaşıyordum ki? Bir kız geliyor karşıdan. Ne kadar da güzel, kızıl saçlı, yeşil gözlü, soğuktan yanakları al al olmuş. Çantamdan çıkardım aynayı, bir de kendi yüzüme baktım; dağınık saçlar ve sivilce dolu bir yüz, aynayı yere atasım geldi. Olmaz, bu ayna çok pahalı, yere atamam. Tanrı'm keşke bana da böyle güzel bir yüz verseydin gerçi hayatım düzgün mü ki yüzüm düzgün olsun. Kızıl saçlı kız gelip yanıma oturdu. Telefonla konuşuyordu, konuşurken aynı zamanda sırıtıyordu. Sanırım sevgilisiyle konuşuyor.

Sırıtırken gamzeleri ve yanağındaki çiller, kızı daha da güzelleştirmişti. Ne kadar da güzel gülüyor, benim de bir sevgilim olsaydı ben de güler miydim böyle? Benim daha arkadaşım dahi yok, sevgilim mi olacak? Hem şu çirkin yüzüme kim bakar? Kızıl saçlı kız yanımdan kalkıp gitti. Her zamanki gibi yine yapayalnız kaldım. Hava da iyice soğudu. Kalkıp gitsem mi? Kalkıp da ne yapacağım? Yine bomboş, saçma bir gün daha geçiriyorum. Az ötede iki liseli kız dikkatimi çekti. Ne kadar da süslü giyinmişler. Yüzlerinde makyaj, saçlarında boya...

Ben hayatım boyunca hiç süslenmemiştim. Acaba süslenmek nasıl bir his? Ben de onlar gibi süslensem güzel olur muyum? Ben kim, süslenmek kim, düşüncesi bile gülünç. Liseli kızların yanında bir kız daha var. Yanındaki iki kızdan farklı, kilolu ve süssüz. Makyajlı liseli kızlar onu itiyorlar, aynı zamanda onunla dalga geçiriyorlar. Kız ağlamaklı... Kalkıp kızı savunmak geldi içimden ama yapamam, o kadar cesur değilim. Kalbimdeki ağrı daha da arttı. Lise zamanında bana yapılan zorbalıklar geldi aklıma.

Sınav haftasından sonra notlar açıklandı. Sınıftaki en yüksek notu ben aldım. O kadar mutluyum ki sanki dünyalar benim oldu. Kızlar, teneffüste bir karabasan gibi üzerime geliyor. Kaçmak istiyorum ama kaçamıyorum, taş kesildim, vücudum tir tir titriyor... Bana niye aşağılayıcı şekilde bakıyorlar, bir şey mi yaptım ben onlara? Bana sınavdan nasıl o kadar yüksek not aldığımı soruyorlar. Konuşamıyorum, dilim tutuluyor. Sahi, niye konuşamıyorum? Ben konuşmadıkça daha da sinirleniyorlar. Sadece dilim değil, her yerim tutuldu sanki. Bedenim yavaş yavaş kendimi kasmaktan acıyor. Saçımı çekiyorlar, tepki veremiyorum. Tokatlar, yumruklar, hakaretler... Başım ağrıyor. Neredeyim ben? Ayağa kalkamıyorum, bacağım acıyor. Bu nasıl bir acı böyle? Kalbim ağrıyor. Merdiven kenarına tutunabilirsem ayağa kalkacağım... Çık aklımdan, lütfen unut artık bunları. Güzel bir okul sabahı, hoca ders anlatıyor. Hoşlandığım çocuğa bakıyorum. Teneffüste artık ona açılacağım. Çok heyecanlandım şimdiden. Bu öz güveni nereden buldum, bilmiyorum... Yanına yaklaştım. Panik atak geçireceğim resmen, elim ayağım tir tir titriyor. Sonunda açıldım ona, omzumdan bir yük kalktı. Bu işte bir terslik var. Bana niye acıyormuş gibi bakıyor. Yüzünde alaycı bir ifade...

Gülmeye başladı, gülmesi bittiğinde beni itti ve arkadaşlarını çağırdı. Bazısı acıyarak bazısı da öğrenerek bakıyordu bana. Oradan uzaklaşmak istiyorum ama herkes beni çevreledi ve ortalarına aldı, küçümser ifadeyle bakıyorlar bana. Gözlerimi kapattım. Düşünme artık bunları, hepsi geçti gitti. Başım ağrıyor, burnum akıyor... Kulaklarımı kapattım. Yeter, çık aklımdan, çık!..

Şiddetli bir gök gürültüsü beni kendime getirdi, gözlerimi açtım. Çoktan her yer karanlık olmuştu. Eve gidip dinlenmek, uyumak istiyordum çünkü insan her şeyi unuturdu, en azından uyuduğu sürece...

Hilâl Kaya 12/B

BEKLEMEK

Göğsümde sakladığım köstekli saatim
Damarlarımda süzülen değerli vaktim
Gözümün önünde parlayan gözlerin
Bekle beni geliyor inci çiçeğim

Artık duymuyorum dakikaların ritmini
Sınırsız bir çölün ortasındayım sanki
Nereye baksam orada görüyorum seni
Çölde görülen bir serap gibi

Şimdi kavuştuk derken birbirimize
Seni görüyorum karşıdaki kumdan tepede
Attığım her adımda uzaklaşıyorsun benden
Anladım ki sıra, kıyameti beklemekte...

İhsan Aydoğdu 12/A

ACEM KIZI

Uyku ile uyanıklık arasında,
Kalmışım arafta... Ruhum firarda.
Kokun gelir uzaklardan acem kızı.
Anlayacağın canım yine burnumda.

Son bulsun artık, bu hasretlik neden?
Bir sahte dünya keşmekeşindeyken
Gün geçip gider, güneş ağarır dururken.
Yaşanıp geçmesin bu sevda bizden

Gülüşündü, bizi canlı tutan
Sözlerindi, her canda yankılanan
Bakışlarındı, gönlüme hançer gibi saplanan
Şimdi bir divaneyim son soluğumda
acem kızı...

İmgesu ERDEM 12/A

KORKARIM

Kapanmayan yaralar, deřiyor řu gönlümü,
Baktığın her dakika, kanatıyor ömrümü.
Güzelim söyle bana, gideyim nerelere,
Alıp dertli başımı, sığamam yere göğē.

Korkarım istemsizce, itersin diye beni,
Görmeden duramam ki bu hâlim sanma yeni.
Derin düşüncelerde, boğuluyor boğazım.
Haykırdı duygularım, değıl benim kararım.

Oğuzhan Birinci 12/B

AŞKIN BÜYÜSÜ

Gökyüzünde parlayan bir yıldız misali
Gelincikler kadar zarafet sahibi
Sözcükler kâfi gelmez anlatmaya vallahi
Aşk sahnesinde verilen bir serenat gibi

Hafif bir rüzgâr esintisi getiriyor kokunu
Sevginin melodisi çalıyor içimdeki piyanoda
Bir gülüşün, baharı getiriyor yüreğime,
Aşkın büyüyle kayboluyorum adeta

Birlikte geçirdiğimiz her an,
Gözlerinle dokuduğın her bakış
bir ömre bedel
İşte aşkın resmi, kalbin ortak eseri
Seninle var olmak, budur aşkın büyü

Ömer Faruk Kazmaz 12/B

DOĞRUSU NE

unvan

değil

ünvan

yakan top

değil

yakantop

**hatasıyla
sevabıyla**

değil

**hatasıyla
savabıyla**

hoşgeldin

değil

hoş geldin

dinazor

değil

dinozor

döküman

değil

doküman

karekter

değil

karakter

karnıbahar

değil

karnabahar

entellektüel

değil

entelektüel

laboratuar

değil

laboratuvar

mahçup

değil

mahcup

kapşon

değil

kapüşon

melemen

değil

menemen

pardesü

değil

pardösü

peştemal

değil

peştamal

sezeryan

değil

sezaryen

şarz

değil

şarj

traş

değil

tıraş

zerafet

değil

zarafet

git gide

değil

gitgide

ETKİNLİKLERİMİZDEN SEÇMELER

ÇAY MUTLAL

2023 2024

EBE YARDIMCILIĞI

Gebelik, doğum ve doğum sonrası dönemde gebenin günlük yaşam aktivitelerinin yerine getirilmesi, beslenme programının uygulanması, kişisel bakım ve temizliği ile ilgili gereksinimlerinin karşılanmasına yardımcı olur.

HEMŞİRE YARDIMCILIĞI

Hastanın kişisel bakım ve temizliği ile ilgili gereksinimlerinin karşılanmasına, tedavi planında yer alan ve hemşirenin uygun gördüğü oral ilaçların hastaya verilmesine, hastanın güvenliğinin sağlanmasına yardım eder.

SAĞLIK BAKIM TEKNİSYENLİĞİ

Hastanın muayene tetkik ve tedavi için hazırlanmasında kullanılan malzemelerin temizliğine, dezenfeksiyonuna ve en uygun şekilde saklanmasına yardım eder.

ANADOLU TEKNİK PROGRAM

MEB tarafından belirlenen şartları karşılayan 12. sınıf öğrencilerimiz için "Akademik Destek Dersleri" verilmektedir.

